

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Maddrax-04-Vyobcovani.PDB

PDB Name: Maddrax-04-Vyobcovani

Creator ID: REAd

PDB Type: TEXT

Version: 0

Unique ID Seed: 0

Creation Date: 29.5.2004

Modification Date: 29.5.2004

Last Backup Date: 1.1.1970

Modification Number: 0

Chlapec se slámově plavými vlasy, který se potácel po kolena vysokou travou, byl už na konci svých sil. Jeho plíce při každém nádechu hořely jako oheň, přesto zoufale běžel dál. Musel najít pomoc, nebo jeho rodina zemře.

Myšlenka na příšerné pronásledovatele hnala Araka neustále vpřed, jednu chvíli mu však nohy vypověděly službu. Klopýtl a praštil sebou jak dlouhý tak široký. Vyschlá, pustá krajina se mu točila před očima. Lapaje po dechu, schoulil se na okamžik mezi vysokými stébly, aby se víření v jeho hlavě trochu uklidnilo.

Náhle - podezřelý šustot. Chlapec zděšeně vzhlédl. Jeho vidění bylo dosud příliš rozmazané, aby rozeznal něco víc než pár matných obrysů - přesto však hned věděl, že ho oni dohonili... I když se jeho pohled zase vyjasnil, neztratily neforemné stíny nic ze své hrůznosti. Naopak. S každým nervózním mrknutím oka mohl zřetelněji vidět, jak ho obkličují nestvůrní, mručící a chrochtající tvorové.

Jejich deformované lebky se zdály ukazovat na jakýsi druh velkých lidoopů, stejně jako neohrabané pohyby, při nichž se jejich dlouhé paže, visící volně z nahrbených těl, klátily v rytmu chůze. Jenom roztrhané zbytky oblečení na jejich chlupatých tělech značily, že se jedná o něco víc než o opice. Kolébavou chůzí se zvolna přibližovali a přitom si vyzývavě bušili pěstmi do hrudi. Vůdce hordy držel v rukou zahnutou železnou tyč a hrozivě s ní třískal o zem. Tupý pohled jeho krví podlitých očí dával zřetelně najevo, že třesoucí se chlapec nemůže od něho a jeho druhů čekat žádné milosrdenství.

Když Arak viděl, že se kruh opičích lidí svírá kolem něho stále těsněji, daly se jeho vyčerpané nohy jakoby samy od sebe do pohybu. V panickém strachu vyskočil a pokusil se prorazit kruh ze strany. Snad někde tam za nejbližším návrším bude nějaká osada, v níž by mohl najít pomoc! I když chlapec věděl, jak malá je tato šance, zamířil k mezeře, která se na chvíli otevřela mezi dvěma mručícími opolidmi.

I přes svou neohrabanou, shrbenou chůzi byli však opolidé rychlejší než Arakův instinkt k útěku. S útočným zasyčením se jeden z nich vrhl vpřed, až za ním zůstal široký pruh polámané a ušlapané trávy, aby prchajícímu odřízl cestu k návraší.

Arak mobilizoval své poslední rezervy. Jeho nohy přímo letěly po tvrdé půdě, jako by jejich síly nebyly už dávno dlouhým útekem vyčerpány. Podařilo se mu proběhnout kolem přibíhajícího opičího muže ještě dřív, než mu ten stačil zkřížit cestu. Těžkopádná postava se ještě pokusila po Arakovi chňapnout, ale jeho chlupatá pracka sevřela jen prázdný vzduch.

Arakův úspěch měl však jenom krátké trvání. Jen o několik kroků dál vystřelil náhle proti němu z druhé strany temný stín a vrhl se mu pod nohy.

Chlapec šel znovu k zemi. Tentokrát se už ale nedokázal zvednout, protože opočlověk mu železným hmatem sevřel lýtka. Čirý strach zmnohonásobil Arakovy síly. Vztekle zaútočil na opočlověka pěstmi, ale mohutným protivníkem rány, dopadající mu na šíji i obličej, ani v nejmenším neotřásl.

Arak klesl rezignovaně nazpět a prsty obemkl černý úlomek kamene, který nosil na modře zbarveném pásku kůže na krku. V situaci tak beznadějně jako byla tato mohl doufat už jenom v pomoc svého amuletu! Chystal se právě vyslat k nebesům zoufalou modlitbu, když se jeho výhled zatemnil.

Půl tuctu opičích lidí se shromáždilo kolem ležícího chlapce a nenávistně naň shlíželo. I přes své hrozné vystupování si hromotlucké postavy zatím ještě udržovaly uctivý odstup jednoho kroku od svého zajatce. Dokonce i přerostlý svalovec, který Araka povalil, vyskočil a nechal ho ležet. Vypadalo to skoro tak, jako by se opolidé nějakého delšího kontaktu s ním báli.

Na chvíli se zdálo, jako by opičí lidé dostali strach chlapce nějak zranit. Pak ale Arak poznal, že na někoho čekají.

Do kruhu vstoupil vůdce s železnou tyčí. S vrčením zvedl primitivní zbraň nad svou huňatou hlavu.

Pln hrůzy sevřel Arak ještě pevněji svůj osmihranný amulet, až mu mezi prsty protekl úzký pramínek krve. Potom; aniž pohnul rty, vyslal ze sebe zoufalé volání o pomoc.

Matthew Drax se vši silou opíral o přístrojovou desku kymácejícího se armádního džípu, který divoce drkotal po výmoly poseté písčité cestě. Zoufale pohlédl směrem k Aruule, která urputně svírala volant, zatímco až na doraz šlapala na plynový pedál.

"Zařaď rychlost! Musíš zařadit!" křičel Matt na svou v kožešině zahalenou družku. Měl co dělat, aby překřičel vytí motoru, který se beznadějně zasekl na trojce. Přesto se zdálo, že Aruula slyší. Aniž sundala nohu z plynu, prošlápala levou nohou spojku a vši silou postrčila rychlostní páku dopředu, jako by to byl meč, kterým by chtěla proklát tělo soupeře.

Se zakvilením se stroj podřídil brutálnímu zacházení své řidičky.

Matt by si nejraději zacpal uši, ale raději se dál přidržoval oběma rukama, aby si o něco nenarazil hlavu. V této chvíli bolestně postrádal bezpečnostní pásy, ale jejich základní textilní struktura se během posledních staletí zcela rozpadla, i když ostatní části vozidla zůstaly dobře zachovány díky dlouholetému pobytu v olejem naplněné montážní jámě.

Když Aruula náhle pustila spojku, zapřel se Matt znovu vši silou, vzdoruje tak vzpurným a nevypočitatelným pohybům džípu.

"Nohu z plynu!" zařval, zatím co ho náhlé zrychlení znovu přimáčklo do sedadla. Barbarka poslušně snížila rychlost, svírajíc křečovitě volant, aby udržela vůz ve stopě. Triumfálně vzhledla k Mattovi.

"Myslím, že já pochopit, jak to fungovat," prohlásila pyšně.

Pilot jenom ztrápeně kývl, než odpověděl. "Dívej se prosím tě dopředu a pokus se tuto rychlost nějakou dobu udržet."

Zklamána jeho chladnou reakcí upřela barbarka pohled před sebe a schválně přejela skrz dva hluboké výmoly, takže to s Mattem znovu smýklo sem a tam.

Vzhledem k bolesti v kostřci Matt už zatím litoval, že sám předtím navrhl, že naučí Aruulu řídit. Myslel, že napříště by cestovali rychleji, kdyby se mohli u volantu střídát. Kromě toho chtěl, aby se tak Aruula snadněji zbavila posledních příznaků drogové závislosti, které u ní ještě přetrvávaly po požití imitovaných

plodů v Římě.

Ale očividně její schopnosti přecenil. I po dlouhé hodiny trvajícím cvičení jí chyběla jakákoliv jemnost při zacházení s technikou. Jednala se strojem jako s nějakým jízdním zvířetem, kterému chtěla vnutit svou vůli.

Ale možná také, že by jí Matt měl dát trochu více času. Konečně, poznání podstaty a funkce spalovacího motoru znamenalo pro Aruulu takový kulturní skok, jako kdyby nějaký středověký lancknecht dostal do ruky moderní holicí strojek. Jako člověk z počátku 21. století to měl Matthew přirozeně mnohem jednodušší, přizpůsobit se kulturnímu stupni této epochy. I když určitě nebylo lehké akceptovat, že se během chvíle jeho navyklé okolí změnilo na tento... svět z noční můry. Jak se to vlastně mohlo stát, na to Matt Drax ještě ani po osmi týdnech nenašel žádnou logickou odpověď.

V ostatních oborech naproti tomu prokázala krásná barbarka, která mu jako předtím stále říkala "Maddrax", nadprůměrnou inteligenci, kterou daleko vynikala nad ostatní své soukmenovce. Tak se naučila anglicky o mnoho rychleji, než si Matt stačil osvojit aspoň minimum z primitivního a z nejrozumnějších starých jazyků sestaveného slovníku barbarů.

Její rychlá chápavost patrně souvisela s telepatickými schopnostmi, kterých si u ní už několikrát všiml. Téměř se zdálo, jako by smysl jeho slov cítila.

Ne, hloupá jeho hezká družka určitě nebyla. Přesto si musel dávat dobrý pozor, aby na ni nekladl příliš velké požadavky. Těmito úvahami přiveden k větší shovívavosti, bedlivě sledoval Matt, jak se Aruula snaží stejnoměrnou rychlostí udržet džíp na sotva rozeznatelné cestě k severu.

Tam někde doufal nalézt poručíka Hanka Williamse, který se chtěl protlouct tím směrem. Aspoň tak to tvrdil kapitán Irwin Chester, než zahynul jako gladiátor v římském Koloseu. Při myšlence na smrt svého kamaráda pocítil někdejší US-pilot výčitky svědomí, i když kapitán přijal Aruulinu ránu mečem jako vysvobození.

Aby zahnal své pochmurné vzpomínky, otočil se Matt k šesti rezervním kanystrům, které byly narovnány v nákladním prostoru džípu. Snad vydrží benzín, který šplouchal uvnitř těchto olivově zelených plechových zásobníků, až do té doby, než najde Williamse nebo nějakého dalšího kamaráda ze své letky. Společně by pak bylo pro piloty mnohem jednodušší udržet a prosadit se v tomto světě, do něž se očividně dostali následkem nějakého skoku v čase.

"Co je? Udělala jsem něco špatně?" zareagovala Aruula, která jeho pochybovačný výraz v obličeji vztahovala na své řidičské umění.

Matt udiveně vzhlédl, než záporně potřásl hlavou.

"Jenom jsem uvažoval, jak dlouho vystačíme s našimi pohonnými látkami," vysvětlil.

"To myslíš potravu pro vůz?" Mladá žena se k němu zvědavě otočila. Přitom bezděky zavadila o volant, takže vozidlo sjelo z pevně udusané části cesty. Ihned se pravé přední kolo propadlo do tak hlubokého výmolu, že podvozek se zaskřípáním drhl o zem. Otřes byl tak silný, že Mattovy čelisti prudce sklaply. Klapnutí zubů bylo přehlušeno jenom bouchnutím do sebe narazivších kanystrů, které se za ním dostaly do smyku.

"V první řadě mluvím o lehce zápalné tekutině, která brzy vyteče, jestli nebudeš dávat pozor na cestu!" odpověděl podrážděně.

Aruula zděšeně pohlédla dopředu, zatímco její ruce sevřely volant tak silně, že na jejích vypracovaných zápěstích vystoupily žíly.

"Nemůžu za to, že vůz nesdílí mé myšlenky," zabručela uraženě. V nitru ji však zbolelo, že nedokázala splnit Maddraxovo očekávání. Obdivovala cizince pro jeho vědomosti a jeho tajemnou minulost. Mezitím už akceptovala, že není žádný bůh, nýbrž člověk. Přesto však stále znovu cítila jeho nadřazenost, která jí bolestně připomínala, jak omezený je její vlastní obzor.

Zarytě upírala oči na písčitou cestu před sebou, kterou během let uválcovaly ve vysoké stepní trávě nesčetné povozy. Nechtěla se už dopustit žádné další chyby, proto nyní opatrně objížděla i ty nejmenší půdní nerovnosti.

Matt už mezitím svých ostrých slov litoval. Přece si sotva před chvilkou předsevzal, že bude k Aruule trpělivější.

"Když se kanystry příliš prudce srazí, mohla by v nich vzniknout trhlinka," vysvětlil svou předchozí výtku

chlácholivým tónem. "A vytekly benzín je velice nebezpečný. Jestliže se nějak zapálí, celý vůz shoří." Aruula kývla, aniž odtrhla pohled od cesty, zatímco Matt začal rozvádět různé důvody, které by mohly vést k explozi. Mentálně nadaná barbarka cítila, že jeho proud řeči je vlastně nepřímá prosba o odpuštění, a proto mu s úsměvem naslouchala, i když z jeho vysvětlování rozuměla sotva tak polovinu. Zatím co se navenek zcela koncentrovala na jízdu, svým vnitřním smyslem opatrně naslouchala v Mattových myšlenkách, takže se jeho komentáře formovaly v prchavé obrazy. Aruula se seznamovala se světem, který jí byl takto nabízen, aniž by si byl Maddrax jejího tajného pozorování vědom. Barbarka se natolik spoléhala na své přirozené schopnosti, že se trochu uvolnila. Chvilí jen prostě sledovala cestu k severu, když tu náhle byly její smysly zaplaveny čímsi hlasitým a nanejvýš zoufalým. POMOC!

Volání bylo tak silné a hlasité, že jeho poselství ji pálilo v hlavě jako žhavé železo. Zmateně prohledávala očima okolí, ale nemohla rozeznat nic, odkud by výkřik mohl přicházet.

Bože kamene, pomoz mi! Chtěj imě zabít!

Slova burácela v její hlavě tak hlasitě, že se Aruula až bála, že se jí snad rozskočí. V jejím vědomí se neustále promítaly útržky obrazů, střídajících se s takovou vehemencí, že už ani dobře neviděla cestu před sebou.

Nikdy předtím neslyšela cizí myšlenky tak silně a zřetelně! Kontakt byl tak silný, že v sobě cítila narůstat nevolnost. Instinktivně sundala nohu z plynu a prošlápla brzdu až na doraz.

Matta náhlé zabrzdění tak překvapilo, že se nestačil včas opřít. Smýklo to s ním přes přístrojovou desku, až narazil na vysoko vytaženou ochrannou tabuli, která se pod jeho váhou naklonila dopředu. Naštěstí plexisklo náraz vydrželo.

Se zasténáním se Matt vyškrábal zpět na sedadlo, namáhavě spolkl kletbu a zavrčel: "Co je? Chceš mě zabít?"

Jeho slova se hlasitě rozlehla nad okolní stepí, protože poté, co Aruula vypnula motor, nastalo smrtelné ticho.

Místo aby odpověděla, zhroutila se Aruula na řidičském sedadle a strčila hlavu mezi kolena. Matt si v prvním okamžiku myslel, že snad barbarka pláče.

"Hej, tak jsem to nemyslel," uklidňoval ji rozpačitě. Pak však poznal, že Aruula zaujala svou obvyklou pozici, v níž mohla lépe využít svých telepatických schopností. "Slyšíš něco?" vyzvídal zvědavě.

Barbarka ho nemohla slyšet, protože už byla pohroužena do transu. Kontakt s cizími myšlenkami jí působil bolest, ale jakmile se naladila na nezvykle silnou intenzitu cizího volání, zformovaly se až dosud zmatené obrazy v její hlavě do jasné scény.

Náhle cítila, jak v ní stoupá příšerný, dětinský strach. Kolena se jí začala třást, když se dívala na deformované obličejy, které na ni shlížely, naplněné nenávistí. Nějaký tvor, připomínající jakousi poloopici, mával ve svých chlupatých prackách tyčí a tloukl ji s ní!

I když Aruula pocity neznámého cizince pouze prožívala, cítila následující ránu, jako by zasáhla přímo její vlastní žebra. Potom ji něco prudce uhodilo do nadloktí a do hlavy a hned nato se spojení přerušilo.

Aruula se zvedla. Na čele jí stály husté krupěje potu. Namáhavě polkla, když pomyslela na to, co se asi zatím stalo s nešťastnou obětí.

"Co se děje?" vytrhl ji Matt z jejích myšlenek.

"Musíme pomoci!" odvětila úsečně. "Tam na druhé straně!" Přitom ukázala na travnaté návrší, které bylo jen asi na jeden vrh oštěpem vzdáleno od cesty. Smrtelný strach cizince byl jako neviditelný signál, ukazující jí cestu k dějišti útoku.

"Okay, snad bych teď měl převzít volant já," nabídl se Matt, ale Aruula už otočila klíčem od zapalování a zařadila první rychlost.

Nyní, když její myšlenky byly cele u bezbranné oběti, probíhaly její pohyby naprosto automaticky. Než Matt stačil nějak zareagovat, otočila volantem a vyrazila s protáčeujícími se koly vpřed. S drkotáním se prodrala po kolena vysokou travou a s náměsíčnou jistotou stále zvyšovala rychlost. V Mattovi rostla nejistota, když viděl, jak divoce se vozidlo žene vzhůru na návrší.

"Ne tak rychle!" zařval na Aruulu. "Na druhé straně to je zase z kopce dolů!"

Tu již džíp vystřelil přes vrcholek pahorku! Protáčeující se kola se několik sekund vznášela ve vzduchu,

než se zase ponořila do travního moře a s bouchnutím narazila na zem.

Matt se jen tak tak udržel na sedadle, z něhož ho vzápětí sténající pérování znovu vymrštilo nahoru. Chtěl se právě k Aruulině krkolomné jízdě patřičně vyjádřit, když tu už uviděl to, kvůli čemu měla tak naspěch. Necelých dvacet metrů před nimi bilo pár brutálních chlapíků chlapce, ležícího na zemi. Stočil se do klubička jako embryo, aby se tak před jejich údery jakž takž uchránil.

Když se džíp přihnál ke skupině, rozpoznal Matt, že ty hromotlucky vyhlížející postavy nejsou obyčejní lidé. Jejich celková fyziognomie působila podivně deformovaně, či lépe řečeno - degenerovaně. Ano, při přesnějším pozorování bylo vidět, že se tito muži velice podobali vyobrazení neandertálců ze starší doby kamenné, jak je Matt znal z různých naučných knih.

Což samo o sobě bylo naprosto nemožné! I když byla lidská civilizace následkem nárazu komety vržena daleko nazpět - výsledky evoluce nemohla přece katastrofa zvrátit!

Co Mattovi při pohledu na tyto "neandertálce" bylo nejvíce podivné, byly rozedrané části oblečení, které měli na sobě. Ale nebyl už čas, aby svou myšlenku mohl dále rozvést. Aniž by zmínila rychlost, řítla se Aruula dál na podivné lidi. Chtěla co možná nejrychleji zachránit toho bezbranného chlapce, proto až v posledním okamžiku prudce sešlápla brzdový pedál.

Opičí lidé zatím nechali svou oběť a ohromeně civěli na burácející nestvůru, která se na ně přihnala jako nějaká krvelačná šelma.

Brzdy džípu skřípotem protestovaly proti Aruulině nešetnému zacházení. Kola se zablokovala a kus cesty se smýkala po trávě. Přimo na dva opolidi, stojící v cestě! O chvílku později byli ocelovou silou zachyceni a odmrštěni přes kapotu do vzduchu. Rachot zhasínajícího motoru přehlušilo praskání lámajících se kostí.

Na okamžik pocítil Matt lítost s přejetými, ale při pohledu na bezmocného chlapce si uvědomil, že Aruula neměla jinou možnost. Když chtěl proti této zvířecí hordě obstát, museli jednat bezohledně.

O několik sekund později se ukázalo, že hroživou situaci dokonce ještě podcenil. Primitivní lidé doby kamenné se totiž zjevením džípu nijak nedali vyvést z míry. Jako na nějaký neslyšitelný povel se všichni vrhli k vozidlu, přičemž hroživě máchali svými chlupatými pěstmi.

Matt se právě chystal vyšvihnout se z džípu, když první z útočníků dorazil k vozu. Pilot se opřel o rám džípu, bleskurychle vykopl oběma nohama vzhůru a vrazil neandertálci podpatky svých těžkých vojenských bot přímo do obličeje. Hlava opičího muže se zvrátila dozadu a jeho nosní kost pod tvrdým nárazem praskla. I přesto však neustoupil ani o centimetr. S hroživým bručením jenom potřásl hlavou, jako by chtěl odehnat nějakou obtížnou mouchu a pak se znovu postavil k boji.

Matt už ale mezitím stačil využít krátké chvíle jeho zaváhání, aby si zajistil pevné stanoviště. Než se mohl opičí muž ujmout iniciativy, dvakrát za sebou zasáhl přesnými direkty jeho masivní obličej - znovu však bez viditelného účinku. Vše čeho dosáhl bylo, že neandertálec ze sebe vydal pronikavé, vzteklé zavřeštění a oběma prackami ho udeřil do hrudi. Rána zasáhla Matta s prudkostí parního beranidla a mrštila jím dozadu.

Zde tvrdě narazil zády na zem, zatímco neandertálec se hnál za ním, máchaje svými dlouhými pažemi ve vzduchu jako mlátíčka. Chlupaté pěsti se snesly dolů na Matta jako krupobití a on nebyl schopen se zvednout.

Ke všemu začali teď také přibíhat i další opolidé. Proti této přesile neměl Matt žádnou šanci!

Nezbývalo mu nic jiného než dát se na rychlý ústup. Jedním prudkým kopancem si udělal místo a odkulil se stranou, přímo pod džíp. Chlupatí tvorové byli jeho náhlým zmizením tak užaslí, že na okamžik zůstali bezradně stát.

Matt mezitím podlehl pod karoserií na stranu řidiče a tam vyskočil. Jen o metr dál od něho stála Aruula obrácená k němu zády. Barbarka sebrala ze zadního sedadla džípu svůj meč a nyní vířila ostrou čepelí ve vzduchu, bráníc se dvěma neandertálcům.

Jedné z hromotluckých postav visela jedna paže v nepřírozeném úhlu od těla, přesto přiskočila k Aruule a hodila po ní kámen.

Matt nemohl uvěřit svým očím. Útočník byl jedním z těch dvou které Aruula přejela džípem. I přes své zranění se opičí člověk, očividně pohrdaje smrtí vrhl proti holému meči, napřáhl zdravou ruku a chňapl po Aruule. Barbarka se otočila kolem své osy. Energickými pohyby rozvířila svůj meč a holá ocel se se

syčením zakousla do huňatých údů.

Když se Aruula po své piruetě znovu zastavila, zíral neandertálec nechápavě na krvácející pahýl své paže. S bručením se zhroutil a klesl do trávy vedle své uťaté ruky. Další opičí člověk si tiskl své chlupaté prsty ke krku a marně se snažil zastavit proud krve, vytékající z jeho proťatého hrdla. Ještě když se bez hlesu začal hroutit, vyběhl kolem něj další opočlověk a vrhl se na barbarku.

Tentokrát přišla Aruulina obrana příliš pozdě. Zasáhl ji úder mohutné pracky a zapotácela se nazpět. Opičí muž se ihned hnál za ní a popadl ji za její dlouhé vlasy. Brutálně trhl její modročernou hřívou a chystal se mrštit s ní o zem, ale než mohl svůj záměr dokončit, udeřila ho do čela devítimilimetrová kulka. Opičí lidé při hluku výstřelu poděšeně zachrochtali a otočili pohledy na Matta, který držel oběma rukama svou armádní pistoli, Berettu 98G double action ve výši ramen, připravenou k další ráně. Mezitím už pochopil, že musí sáhnout až k těm nejkrajnějším prostředkům, mají-li on a Aruula vyváznout z této situace se zdravou kůží.

Opolidé se však nenechali smrtícím účinkem jeho zbraně nadlouho zastrašit. Jakmile vteřiny zděšení odezněly, zaútočili znovu.

Aruula znova zaujala základní postavení se svým mečem. "Juu sa nac!" vrčela zuřivě. Krví zbrocená čepel v jejích rukou zřetelně dokazovala, jak vážně svou smrtící hrozbu míní.

Matt neměl čas, aby sledoval její další boj. Dva opolidé se vyšplhali na džíp, aby se k němu dostali z této strany. Jeden neandertálec vyskočil dozadu na převrácené kanystry. Náhle se sehnul a tak prudce trhl za jeden z nich, že přerval provaz, kterým byly upevněny dohromady. Síla těchto tvorů byla neuvěřitelná. Kdyby se zmocnili nějakého člověka, bezpochyby by ho dokázali holýma rukama rozsápat.

Opočlověk zvedl plný kanystr do výšky a chystal se mrštit jím po Mattovi. Pilot pozvedl bleskurychle svou zbraň a jeho ukazováček se ohnul na spoušti. Double action v jeho ruce hlasitě vyštekla.

Zatímco se kulka zaryla do chlupaté hrudi útočníka, nechal Matt třmínek spouště sklouznout nazpět.

Prázdná nábojnice byla vyhozena a do nábojové komory se automaticky zasunula nová kulka.

I když mu z rány prýštila krev, dovedl opičí muž svůj pohyb do konce a hodil těžký kanystr na Matta. Se zaduněním dopadl na zem, přesně na místo, kde Matthew ještě před okamžikem stál. Ten v posledním okamžiku rychle uskočil stranou a současně vypálil na druhého neandertálce, který se naň chystal skočit z kapoty vozu, a prostřelil mu kotník.

Tento zásah měl okamžitý účinek. S kvílením se opočlověk chytil za nohu a skácel se z vozu. Matt se už nedíval, jak dopadl k zemi, nýbrž obrátil znovu svou pozornost na vrhače kanystru. Ale i jeho odolnost byla vyčerpána. S bolestným zachrochtáním klesl krví zalitý opočlověk na zadní sedadlo.

Za Mattem se ozvaly pronikavé výkřiky dalších opičích lidí, kteří padli za oběť Aruulině meči.

I přes jejich zarputilou útočnou zlost se zbylí neandertálci začali pomalu stahovat nazpět. Zdálo se, že konečně poznali, že jim lidé z toho podivného vozidla jsou více než rovnocennými protivníky. Jenom jedna poloviční opice s plamenně rudou srstí zvedla ještě ze země jeden žulový úlomek - když na ni však Matt zamířil svou pistolí, nechala ho zase spadnout a dala se na útěk.

Pilot si chtěl právě ulehčené oddechnout, když ho hrozivé brumlání za ním donutilo rychle se obrátit. Asi tak deset metrů od něj stál vůdce divoké hordy a výhruzně tloukl svou železnou tyčí do země. Matt to zkusil bez dalšího krveprolévání. Sklonil hlaveň automatu a vypálil. Jen několik centimetrů od nahých prstů nohou opočlověka vystříkl gejzír hlíny do vzduchu. Ale opičí muž nebyl žádný rozumem nadaný tvor, který by se dal varovným výstřelem odradit. Nijak nezastrašen se rozběhl k Mattovi, mávaje nad hlavou svou tyčí.

Mattovi nezbyvalo nic jiného, než ho výstřelem zastavit. Vzal si na mušku útočnickovu levou lopatku, ale kolébavá chůze protivníka znemožňovala přesné zamíření. Když Matt vypálil, vykvetla na hrudi zuřivce rudá květina. I přesto, že byl zasažen, zdálo se, že opočlověk necítí bolest ani vyčerpání, protože s nezmenšenou rychlostí běžel dál. Tak se dostal až na pět metrů k Mattovi.

Ten rychle vystřelil ještě jednou. I když i tentokrát zasáhl, dostala se roztočená tyč až hrozivě blízko. Ještě dva metry... jeden...

V posledním okamžiku trhl Matt berettou vzhůru a zamířil přesně mezi hluboce zapadlé oči opičího muže. Teprve poté, co kulka prorazila deformovanou lebku, sesunul se tvor na kolena. V posledním reflexu se ještě pokusil udeřit Matta svou tyčí, ale ta narazila s hlasitým křápnutím jen do karoserie džípu.

Matt se okamžitě otočil ke zbývajícím opolidem, kteří bez pohnutí sledovali amokové šílenství svého vůdce. Ale žádný z nich se nezdál být ochoten pomstít jeho smrt. Když viděli, že ani ten nejsilnější z nich neuspěl proti strašlivé zbrani cizinců, s mručením se obrátili a dali se na útěk.

"Dopadlo to dobře, ale bylo to jen tak tak," obrátil se Matt s ulehčením ke své družce. Ale Aruula už na svém místě nebyla; odběhla, aby se podívala na chlapce, ležícího nehybně na zemi.

V první chvíli to vypadalo, jako by byl malý blondáček mrtvý. Ale když Aruula přišla blíž, najednou vyskočil a chtěl utéct. Teprve až zpozoroval, že už není poblíž žádný z opičích lidí, zase se uklidnil.

Ulehčené klesl nazpět do trávy a vzhledl k barbarce se směsí strachu i naděje v očích.

"Tuma sa feesa. Doufám, že je ti dobře, malý," pozdravila ho v jazyce putujících národů.

Blondáčkovo obočí se sraštilo. "Jmenuju se Arak a ne malý," odpověděl v dialektu, značně se podobající její řeči. Po krátké pauze dodal ještě o poznání mírněji: "Bez vaší pomoci bych byl určitě ztracen."

Rty barbarky se roztáhly k úsměvu. "Mně říkají Aruula," představila se na oplátku. "Nechtěla jsem tě nijak urazit, Araku. Naopak, chtěla bych si s tebou promluvit. Je to poprvé, co se setkávám s někým, kdo rovněž dokáže naslouchat."

"Ty umíš mluvit v myšlenkách jako já?"

Aruula bolestně protáhla obličej, protože jí slova duněla v hlavě tak, jakoby jí je chlapec křičel přímo do ucha.

"Prosím ne," bránila se. "Nejsem zvyklá mluvit s někým takhle. Je to na mě moc hlasité."

Arak kývnul, jako by to znal. "Musíš se jen trochu cvičit a pak dokážeš sama určit, jak hlasitě chceš někoho slyšet," vysvětloval otcovským tónem.

V tom okamžiku se přiblížil i Matt a Aruula ho stručně zpravila o tom, co se dověděla.

"Zeptej se ho, co tady v té opuštěné končině dělá tak sám," požádal Matt a Aruula přeložila tuto otázku Arakovi.

Ten sebou škubl, jako by si teprve teď vzpomněl na něco obzvlášť důležitého. "Moje rodina," vydechl.

"Jsou ještě pořád na broučím hřbitově! Scimarové je chtějí zabít! Musíte jim pomoci, prosím!"

"Scimarové?"

"Opičí lidé."

"Proč vás ty bestie s takovou nenávistí pronásledují?" vyzvídala Aruula.

"Protože jsme vyobcovaní," vysvětlil Arak smutně. "Kamkoliv přijdeme, všude se setkáváme jen s nepřátelstvím. Proto se držíme daleko od lidských osad. Ale dnes ráno nás najednou začali pronásledovat tito bezduší Scimarové. Moji rodiče a ostatní proto uprchli na velký hřbitov brouků. Ukryli jsme se v prázdných krunýřích mrtvých zvířat, ale opičí lidé hledali všude. Je to jenom otázka času, kdy nás úkryt najdou. Proto jsem se odtud odplížil, abych přivedl pomoc. Ale několik těch bestií můj útěk zpozorovalo a šli za mnou."

Aruula to přeložila Mattovi.

"Proč tvou rodinu všude nenávidí?" chtěl vědět.

Arak škubnul rameny a zašeptal: "Nevím. Nikdy jsme nikomu neublížili."

Aruula však instinktivně cítila, že před ní chlapec něco důležitého tají. Jeden okamžik přelétaly před jejím duševním zrakem zmatené útržky obrazů, na nichž mohla rozeznat Araka a opičí muže. Ale rychlost, s níž se to dělo, byla příliš velká, než aby Aruule umožnila víc než jenom nejasné tušení toho, co právě viděla. Opatrně se pokusila naslouchat myšlenkám mladého vyvržence. Místo dalších vizí se však dostavila krátká bolest, když se svými smysly dotkla čehosi temného, ošklivosti vzbuzujícího. Hned nato pocítila, jak se Arakovo vědomí před ní uzavřelo.

Aruula netušila, jak to udělal a ani nedokázala to, co se mezi nimi stalo, vyjádřit slovy. Jenom tušila, že tento nenápadný chlapec ovládá své síly mnohem lépe než ona.

Navenek měl Arak úplně nevinný výraz v obličejí, jako by se nic nestalo. "Půjďte se mnou a pomůžete mé rodině?" prosil své zachránce úpěnlivým hlasem.

Matt se zamyšleně poškrábal na hlavě. Na jedné straně chtěl pokračovat v hledání svého nezvěstného kamaráda, na druhé straně však také nemohl toho chlapce a jeho lidi jen tak ponechat jejich osudu.

"Kde je ten hřbitov brouků, cos o něm mluvil?" vyptával se přes Aruulu.

Arak ukázal paží přes travnatou step na severozápad.

"No jo, to je skoro na cestě," zabručel Matt. Barbarka přikývla na souhlas. Chtěla chlapci v každém případě pomoci, už jen aby zjistila, zda celá jeho rodina nedokáže také naslouchat. Snad tito vyvrženci náleželi dokonce k jejímu vlastnímu lidu, od něhož byla jako dítě odvléčena.

Všichni tři se společně vrátili ke džípu. Když došli k vozidlu, protáhl se Matt rychle za volant. "Myslím, že tenhle kus cesty pojedou zase já," oznámil. Aruulina řidičského umění si už na pár dní užil ažaž.

"Už přicházejí," zašeptala zděšeně Yolla. "Šedivák nás přece jenom našel!" Bork chtěl vyslovit nějakou tichou kletbu, ale přes jeho chvějící se rty nepřešel ani ten nejslabší zvuk. Vůdci tlupy v tom pravém smyslu slova strach doslova zašněroval hrdlo. Při tom ani nevěděl, čeho se hrozí víc: celkového počtu blížících se opolidí, nebo že někteří z nich přece jen vlastní něco jako inteligenci, což je činilo obzvlášť nebezpečnými.

Když se Bork podíval kolem sebe, viděl samé zahořklé obličej. Věděl, že za svou bídu činí všichni zodpovědným jeho. Konečně byl to jeho nápad, odtrhnout se od Bendraka a celého kmene.

Jak ale mohl také vědět, že ztratí kontrolu nad vším?

To Však bylo jeho sestrám a jejich manželům srdečně jedno. Viděli jen, že se teď museli zahrabat jako nějaká pronásledovaná zvířata do jedné z mnoha hromad, tvořených mrtvými broučimi těly, aby unikli opolidem, kteří jim už od dnešního rána byli v patách.

Úkryt tvořil jeden obzvlášť velký hmyzí krunýř, který byl pohřben pod mnoha dalšími, menšími zbytky broučích těl, takže do něj shora pronikal jen nepatrný zlomek denního světla.

"Přicházejí odtamtud," zasykla k nim dolů jeho žena. Zila zaujala pozorovací stanoviště v jednom nahoře ležícím krunýři, ale nyní zručně sešplhala dutým skeletem dolů k nim.

"Musíme vylézt zadem, to je naše jediná naděje," oznámila rozhodným hlasem. Tak jako často, když Bork nevěděl jak dál, převzala vedení tlupy. Ostrými slovy pobízela letargicky podřimující muže a ženy: "Honem vstávejte. Nač by to tedy bylo, že Arak objevil tuto únikovou cestu?"

"Aby sám práskl do bot," zavrčel zlomyslně Doran. "Tvůj syn totiž poznal v pravý čas, že by se neměl spoléhat na svého otce."

"Dej si pozor na jazyk," zasyčel Bork varovně. Ne proto, že by ho Doranova slova nějak obzvlášť ranila, ale protože musel zabránit, aby si tlupa ze strachu sama sobě nešla po krku, místo aby všichni jednali společně. "Můj syn vzal na sebe veliké riziko, aby nám přivedl pomoc. Měli bychom teď dokázat, že si to zasloužíme, a to tím, že se budeme snažit zůstat naživu, než se vrátí. "Utečme ven jeho cestou - přes desetinožce - a zkusme se schovat v některé další hromadě. Nejlepší by bylo, kdybychom se rozdělili, tak je naděje, že někteří přežijí, mnohem větší."

"Ty se snad chceš také zdejchnout a nás tu nechat jako potravu těm bestiím?" zasyčela Yolla.

Borka zbolelo, že i jeho sestra je proti němu, ale teď nebyl čas ukazovat navenek své zraněné city.

"V otevřené stepi nemá nikdo z nás šanci přežít," opáčil ostře. "Scimarové jsou mnohem rychlejší než my. Nemůžeme dělat nic jiného než se před nimi dál schovávat, až toho nakonec sami nechají."

"Nebo až vyšťourají každého z nás a zabijí," dodal k tomu ponurým tónem Doran. Chvilku to dokonce vypadalo, jako by chtěl svému švagrovi plivnout pod nohy, ale pak se obrátil k ostatním, kteří už zatím šplhali mezi změtí broučích těl.

Bork vrhl krátký pohled na muže, ženy i děti, které zklamal.

"Když to vydržíme do večera, mohli bychom snad ve tmě nepozorovaně zmizet," zašeptal k nim povzbudivě. Přitom byl však pevně přesvědčen, že nikdo z nich odpoledne nepřežije.

Jakési hlučné škrábání ho donutilo otočit se.

Zděšeně zíral na tmavé obrysy, šplhající za ním na kopec z navršených broučích těl. Mohutné, těžkopádné postavy sice stále narážely do skeletových zbytků a zaplétaly se v nich, což je poněkud

zdržovalo, přesto se však plynule a neúprosně propracovávaly stále blíž k úkrytu. Hordu vedl samec porostlý šedou srstí, který byl očividně inteligentnější než ostatní jeho soukmenovci.

S oštěpem nebo s mečem v ruce by se snad Bork mohl Šedivákovi postavit. Smrti této bestie by se šance na přežití jeho tlupy určité pronikavě zvýšila. Ale Bork nebyl cvičen v boji. Nikdy nevlastnil žádnou zbraň a i kdyby snad teď nějakou měl, nevěděl by, jak ji použít.

Jeho silnou zbraní byl vždy jeho duch, ale ten byl u těchto kreatur k ničemu.

Tak mu nezbývalo nic jiného, než se obrátit a prchat. Zručně se vyškrábal z úkrytu a ručkoval přes několik neporušených koster, až se dostal k tělu obrovského desetinožce, které v hromadě rozmačkaných broucích mrtvol vytvářelo jakýsi tunel. Opatrně se vyšvihl do dutého trupu velkého červa. Uvnitř pak tápal vpřed podél jednotlivých zvířecích žeber - aniž měl to nejmenší tušení, že na nich kdysi byla sedadla, na nichž sedávali cestující linkového autobusu.

Bork nikdy neslyšel o době velké katastrofy, proto také nic netušil o technickém původu vozového vraku, v němž se pohyboval. Znal jenom obrovský hmyz, jako byli androni a frekové, kteří žili v této krajině. Proto mu mu připadalo logické, že v těchto hromadách prázdných schránek se musí jednat o chitinové krunýře podobných stvoření. Že se on a jeho tlupa nacházejí na automobilovém vrakovišti, o tom neměl ani to nejmenší ponětí.

Právě se prosmýkl ven skrz prázdný rám někdejšího okna, když zpredu zaslechl zděšené výkřiky svých sester. Hned nato se ozval mnohohlasý vřeštivý chór triumfujících opolidí.

Zatracený Šediváku, v tom máš prsty určitě zase jenom ty!

Strach o jeho ženu pobídl Borka k rychlejšímu postupu. Rychle přešel přes posledních pár autovraků a pak se konečně ocitl venku. Oslepen jasným odpoledním sluncem, musel několikrát zamrkat, než uviděl obě své sestry, tisknouce se ke svým mužům asi tak o jeden vrh kamenem dále.

Tlupa se nacházela uprostřed uličky, vedoucí mezi dvěma do výše navršenými hromadami šrotu. Na střechách horní vrstvy nakupených vraků vozidel skákalo asi půl tuctu opolidí, výhruzně si bubnujících do hrudi.

Za Borkem se ozval rovněž vítězoslavný ryk, protože Šedivák a zbytek jeho hordy se rychle blížili.

"Pospěšme si, musíme tady nahoru!" vykřikla Zila, která jediná nestrnula strachy. Přitom ukázala na jednu věž z automobilových karoserií, která vyčnívala daleko nad ostatní hromady na vrakovišti. Zděšená tlupa nerozhodně vzhlížela nahoru.

"No tak už dělejte!" zařval Bork na své sestry, zatímco běžel k nim.

"Jděte za Zilou, to je naše jediná šance!"

Rozkaz jejich vůdce je probral z jejich ochromení. Oba manželské páry i děti se poslušně rozběhly za Zilou k patě věže.

Scimarové brzy upozorovali, že jim oběti chtějí utéct. Začali rozčileně skákat na střechách aut. Někteří z nich rozbíjeli polorozpadlé karoserie, aby pak jejich ostrohrannými úlomky bombardovali přechající.

Bork poznal, že musí něco udělat, aby pro svou rodinu získal nějaký čas. Z náhlého osvětlení ducha začal vrčet jako opičí lidé a také bít se do hrudi jako oni!

Zmateni, ustali neandertálci ve svém počínání. Až dosud zažili vždy vyvržence jen jako oběti, neschopné žádného vnějšího násilí. Nyní to vypadalo, jako by se jeden z nich chystal s nimi bojovat.

Bork využil jejich zaváhání, aby se rychle připojil ke své rodině. Ale sotva minul řady opolidí, změnilo se už jejich překvapení v zběsilost. Zuřivě vrhali dolů celé karoserie. Několik neandertálců se hnalo zezadu, aby Borka chytili a holýma rukama rozsápali.

Strach dal jeho krokům rychlost, ale mrštní opolidé ho doháněli tak rychle, že nebylo v jeho silách doběhnout ke věži včas. Cítil už na šíji horký dech jednoho z pronásledovatelů, když tu se jedna z hromad šrotu pod vzteklým běsněním polovičních opic zřítla.

S pronikavým skřípáním se z navršené stěny uvolnily některé hlouběji uložené vraky a pak se s rachotem zhroutilo všechno. Těžká šasi vířila ve vzduchu jako míče a pohřbila pod sebou ty Scimary, kteří se odvážili příliš blízko.

Borkovi se až v posledním okamžiku podařilo vyskočit na auta a zachytit se na věži, kam už utekla celá jeho rodina. Zakotvil přímo na jedné kdysi červené alře romeo, zatímco se těžký vrak mercedesu hned za ním uvolnil a řítit se dolů, přičemž zabil jednoho jeho pronásledovatele, který se právě chystal popadnout

ho za nohy a stáhnout k zemi. Těžká karoserie rozmačkala zdeformované tělo, ještě než začala klouzat dále.

Následkem tohoto otřesu začala celá alfa pod Borkovými rukama vibrovat, ale naštěstí po staletí pevně zaklíněná konstrukce vydržela na svém místě. Jakmile se vibrace uklidnily, vyšplhal se vyvrženec rychle nahoru. Využíval při tom výstupků na kapotách a prázdných rámců dvířek jako opor a tak se rychle dostal až na vrchol věže.

Na jedné, limuzíně fiat si krátce oddechl a ohlédl se po přeživších opolidech, kteří právě rozčileně skákali po zřícených vracích. Někteří Scimarové byli dost těžce zranění, ale jejich chuť k útoku se tím ani v nejmenším nezmínila.

Aniž si nějak zvlášť všímali jednoho svého soukmenovce, který se celý zalitý krví namáhavě soukal zpod zřícené hromady na svobodu, přeskočili tři opolidé pole vraků a začali šplhat na věž, kam se uchýlili vyvrženci.

Několikrát ruce se natáhly k Borkovi, aby mu pomohly. Vedle Zily to byly obzvlášť Doranovy silné paže, které ho vytáhly nahoru. Vzhledem k nespočetným Scimarům, kteří se k nim sbíhali ze všech stran, byla jejich předchozí hádka zapomenuta. Nyní šlo pouze o holé životy!

První Scimarové už šplhali po vracích, aby se dostali k šesti dospělým a dvěma dětem, tisknoucím se na nejvrchnější plošině bázlivě k sobě.

"Udělej už konečně něco," spílala Yolla bratrovi zachvácená smrtelným strachem. "Ty jsi přece z nás ten nejsilnější!"

Bork jen mlčky kývl. Jeho sestra měla pravdu, nedalo se nic jiného dělat. Nyní jim mohly pomoci pouze jejich schopnosti - dar jejich boha z kamene. Stiskl amulet na svém krku a úpěnlivě se pomodlil k Meetorovi, než sebral síly k nadcházejícímu útoku.

Přímo pod ním šplhal vzhůru jeden opočlověk. Byl už tak blízko, že bylo možno rozeznat starou jizvu, táhnoucí se mu přes celou levou půlku jeho obličeje.

Bork už nemohl déle váhat. Rychle vyhledal vědomí Zjizveného. Potom do něj pronikl jako oštěp. Jako blesk se ponořil do cizích mozkových závitů, hmatl v nich a hledal pohybové centrum Scimara. A pak mentálně zasáhl, aby dostal jeho primitivní rozum pod svou kontrolu.

Splynutí jejich mysli bylo bolestivé.

Bork cítil, jak jeho tělem vystřelila žhavá vlna ošklivosti. Bylo to, jako by někdo špinavými prsty sáhl do jeho vědomí a pak se hrabal hluboko až v jeho nejvnitřnějším centru a snažil se ho obrátit naruby.

Myšlenkový svět jeho protivníka ho strhl do víru cizích emocí, které hrozily, že zcela zaplní jeho vlastní vědomí a doženou ho až na hranici šílenství.

Marně se snažil odrazit nápor animálních vjemů. Obličej se mu zkroutil bolestí. Kůže na čele se napjala tak, že hrozilo, že praskne. Celé jeho tělo se začalo nekontrolovatelně třást, zatímco paže beze smyslu bily do vzduchu. Z jeho křečovitě stažené hrudi se vydral zmučený výkřik, který však přes jeho zkřivené rty vyšel jen jako napůl zaškrcené bublání.

Prohrál snad ještě dřív, než boj skutečně začal?

Jako z nekonečné dálky zachytilo jeho ucho řev opičího člověka, jehož pracky zuřivě škrábaly po plechu automobilové karoserie. I Scimarovi způsobil kontakt očividně bolest.

Bork chrčivě nasál vzduch do svých sevřených plic, zoufale pumpoval z těla poslední rezervy energie a zesílil sílu svého téměř už paralyzovaného ducha. V posledním koutku přežívajícího rozumu se vytvořilo hnízdo odporu. Rostlo velice rychle - až se bolest od něho odtrhla jako nějaký závoj a on jí mrštil na svého protivníka.

Podoben úderu blesku hnal se impuls přes vzájemné myšlenkové spojení a na svém konci zasáhl cizí vědomí. Scimaro se bolestí vymrštil do výšky, prsty mu na hladké kapotě sklouzly a zřít se přes nárazník dolů. Bork se horečnatě snažil spojení uvolnit. Trhal a zoufale škubal ve svých myšlenkách, ale nezabíralo to.

Opočlověk se řítíl po vracích dolů, až narazil zády na podlahu převráceného mercedesu. Při tom si zlomil tři žebra.

Bork pocítil bolest, jako by se to tříštily jeho vlastní kosti. Zmučeně vykřikl a teprve pak se mu konečně podařilo kontakt přerušit.

Pod ním dole obklopili Šedivák a další Scimarové raněného soukmenovce.

Bork si přitiskl pěsti ke svým bušícím spánkům. Shromáždil veškerou bolest, kterou nervový systém vysílal do jeho těla a mrštil ji po vlnové délce opodídl dolů k nim. Útok trval jen několik vteřin, ale působil jako rozžhavená jehla, která se náhle zabodla do primitivních mozků.

S chroptěním se Scimarové začali točit dokola, ale v dohledu nebyl žádný nepřítel, kterému by mohli přičíst svou bolest. Jenom Šedivák zuřivě vzhlédl vzhůru k Borkovi a jeho tlupě. Pak natáhl paži do výšky a vydal ze sebe divoké zachrochtání, aby své druhy vyburcoval. Ihned se k němu přidali ostatní Scimarové, až vznikl mnohohlasý chór, jehož ponurý zvuk stoupal vzhůru k vyvržencům.

Poháněni společnou nenávistí, vrhli se opodídlé znovu ke spodní vrstvě vraků, vyskočili na ně a šikovně ručkovali po jejich kapotách, zachytávající se v otvorech prázdných rámců oken.

Tváří v tvář nové vlně útočících klesl Bork vyčerpaně nazpět. "Já už nemůžu," koktal. "Jestli se ještě jednou spojím s některým z těchto duchů, ztratím rozum. To vás víc ohrozí než vám to prospěje."

Zila mu konejšivě položila ruku na šíji a tiše mumlala: "Už je dobře. Všichni víme, žeš udělal všechno cos mohl."

To znělo velmi rezignovaně, jako by se už loučila se životem. Ale co jí na to Bork mohl odpovědět, aby ji povzbudil? Jejich situace byla beznadějná! Přesto se Doran a Korak chystali, že vytrhají části zdánlivých hmyzích krunýřů a budou je metat dolů na Scimary.

Bombardování nárazníky, zrezavělými dveřmi a jednotlivými díly motorů mělo skutečně za následek, že dva z útočníků se pustili a zříteli se. Ostatní se tím však nijak nenechali odradit a lezli stále výš. Také Zjizvený i se svými zlamanými žebry šplhal nahoru a dostal se už hrozně blízko k nim.

"Musíme se spojit, pak snad dokážeme ty bestie odrazit," navrhla Zila.

Bork kývl. Byla to sice jen malá šance, ale všechno lepší než nečinně čekat, až je opodídlé roztrhají na kusy.

Spěšně stiskl v pravé ruce svůj amulet, zatímco levou položil na Korakovo rameno. Zbytek rodiny následoval jeho příkladu. Každý se dotkl úlomku kamene na svém krku a volnou ruku položil na rameno nejbližšího souseda, až se kruh mužů, žen a dětí uzavřel.

Společně se soustředili na zářící sílu, jež planula v jejich tělech. Sjednotili se v jediný oheň, který hledal svou cestu na svobodu. Bork shromáždil neviditelnou sílu, která proučila jejich těly a poslal ji dolů. Tam sáhl po jednom disku kola, který ležel na troskách zřícené hromady šrotu.

Jakoby uchopen neviditelnou rukou, vymrštil se zahnutý plech do výšky a podoben rotující dravé včele letěl přímo na Zjizveného, který mezitím vylezl až ke kapotě limuzíny fiat. S rachotem přistál těžký kovový dílec na jeho chlupaté šíji.

Překvapen se Zjizvený pustil nárazníku, kterého se držel, a zřítel se o dvě vrstvy hlouběji, než se mu podařilo reflexivně se zachytit otevřených dveřek jednoho renaulta.

Aniž by však vyplýval na tajemný útok jedinou myšlenku, vymrštil se ihned zase nahoru, aby pokračoval ve zteči.

Borkovi se s vypětím všech sil podařilo poslat vzduchem ještě dva disky a jeden nárazník. I když pokaždé zasáhl nějakého Scimara, nemohl nijak zadržet společný útok hordy. Již se na okraji nejvyšší plošiny objevili první opodídlé...

Současně se rozbilo telepatické spojení jeho tlupy. Korak a Doran se ponořili do řad Scimarů, vyhnuli se jejich ránam a současně je vši silou kopli do hrudi a do obličeje. Yolla však byla příliš pomalá.

Vřeštíc se ještě pokusila odlézt od Zjizveného, ale kreatura ji popadla za nohy a táhla ji k okraji plošiny.

Doran chtěl přispěchat své ženě na pomoc, ale nedostal se k ní. Další opodídlé přelezli přes okraj a vrhli se na bezmocnou oběť. Jejich chlupaté pěsti dopadaly s tupými údery na ležící ženu.

S chroptěním klesla Yolla na bok. Z koutku úst jí začal vytékat pramínek krve. Scimarové popadli neživé tělo a shodili ho přes okraj dolů.

"NE!" zařval Doran a chtěl se na bestie vrhnout. Bork a Korak ho v posledním okamžiku popadli za paže a vši silou ho drželi, aby se nevrhl do neštěstí.

"Je příliš pozdě!" křičel Bork na svého švagra. "Už je dávno mrtvá!"

Teprve teď si uvědomili, že jsou na plošině zase sami. Všichni Scimarové se stáhli dolů, aby tam s hlasitým chrochtáním oslavili svůj triumf.

Tlupa vyvrženců se váhavě přiblížila k okraji plošiny. Ale to, co dole viděli, donutilo většinu z nich s odporem a ošklivostí couvnout zase zpět.

Blaženě chrochtající shromáždili se Scimarové kolem mrtvé a kameny a kousky kovu jí rozbili lebku.

Když Bork rozpoznal, že se opolidé chtějí dostat k mozku jeho sestry, zděšeně se odvrátil.

To byl tedy osud, který čekal je všechny!

Ošklivost mu stoupala až do krku, ale jeho prázdný žaludek neměl nic, co by mohl vyzvrátit. Cítil v hrdle jen trpkou chuť žluči.

"Oni přesně vědí, že jim nemůžeme utéct," vyslovila Zila to, co si většina z nich myslela. "Sedíme tady nahoře tak bezpečně jako ve špižárně."

Bork kývl. Pak klesl mezi ostatní, kteří se rezignovaně choulili na střechách aut. Mlaskavé zvuky, doléhající k nim zezdola, je ujistily, že nestane-li se nějaký zázrak, nezbývá jim už nic jiného než čekat na svůj konec.

Tu se dole ozvalo hlučné prásknutí, které jejich uším připadalo jako hrom.

Hned nato se triumfální povyk Scimarů změnil v úzkostlivé bručení. Bork jako první procítl ze své letargie a rychle přilezl k okraji plošiny. Nejdřív uviděl Zjizveného, který zkroucený ležel na zemi a nehýbal se. Z krku mu tekla krev.

Pak Borkovo srdce poskočilo radostí. Jen o jeden vrh kamenem dále rozeznal Araka, který stál mezi světlovlasým mužem v podivném obleku a tmavovlasou ženou.

Cizinec napřáhl ruku a ukázal s ní na několik opolidí, kteří se k němu s hrozivým bručením blížili. Náhle mezi jeho prsty zahřmělo. Jeden ze Scimarů byl neviditelnou silou mrštěn dozadu a tam bez života klesl k zemi.

Primitivní hordu zachvátil neklid. Na chvíli se bestie zdály zvažovat, zda mají nové příchozí vzít útokem, ale Šedivák zadržel své soukmenovce hlasitým, hrdelním skřekem. Nato dva Scimarové popadli Yollino tělo a odtáhli je uličkou mezi dvěma hromadami šrotu pryč.

O několik minut později se stáhli zpět i zbývající opolidé. Rozprchli se různými směry. Zjizveného a ostatní své mrtvé vzali s sebou. Během okamžiku zmizeli mezi vraky, jako by tu ani nikdy nebyli.

Ještě půl hodiny prohledával Matthew Drax vrakoviště, ale nenašel ani neandertálce, ani Yollinu mrtvolu. Buďto opolidé skutečně utekli do okolní stepi, nebo se ukryli v některé z hromad šrotu tak hluboko, že zvenčí nemohli být nijak objeveni. Každopádně to vypadalo, že už nehodlají znovu útočit.

Rychlými kroky spěchal Matt mezi hromadami šrotu nazpět ke džípu, před nímž se už shromáždili Aruula a vyvrženci.

"Děkujeme ti za pomoc, velký Maddraxi," oslovil ho Bork. "Bez tebe a tvé hromové ruky bychom my všichni byli ztraceni!"

Matt vyrozuměl z jeho proslovu stěží víc než svoje jméno, kterým ho Aruula pojmenovala hned při jejich prvním setkání a na které si mezitím už zvykl. Zřejmě si s těmi lidmi už promluvila. Nyní pro něj překládala a Matt kývl směrem k Borkovi, než odpověděl: "Měli bychom odtud co nejrychleji zmizet, než se ti opolidé vrátí. Na tomto nepřehledném místě nás mohou kdykoliv napadnout."

"Ale jak jim můžeme utéct?" zeptal se zoufale vůdce rodiny a Aruula to tlumočila. "Tyhle bestie jsou v otevřeném terénu mnohem rychlejší než my."

"Nemám ale dost místa, abych vás všechny mohl vzít do džípu," řekl Matt popravdě. "Budeme si muset vymyslet něco jiného."

Vyvrženci se na něj dívali s důvěrou a s nadějí. Muž, který dokázal zabít strašlivé Scimary jenom svou rukou, najde určitě východisko z každé situace.

Matt se pod tlakem tohoto očekávání cítil poněkud nesvůj. Nervózně se rozhlížel po vrakovišti. Když objevil pod několika železnými díly pohřbený starý chrysler kabriolet, dostal nápad.

"Pomozte mi tuhle... broučí kostru dostat ven." požádal kolemstojící a ti se ihned horlivě dali do práce.

Matt se raději ani nepokoušel vysvětlovat mužům a ženám, že se vlastně nacházejí na hřbitově aut. To by jen zbytečně spotřebovalo mnoho času. Především i proto, že pro technické výrobky jeho času

neexistovala v řeči putujících národů žádná slova.

Tak tedy nechal "kostru" kabrioletu kostrou, přesvědčil se, zda se ráfky kol ještě otáčejí - komfort pneumatik si tlupa bude muset odpustit - a pak přivázal kabriolet pevným konopným provazem dozadu za džíp.

"Líp by to ani McGyver nesvedl," zašklebil se spokojeně, když kontroloval své provizorní spřežení.

"Mc Gyver?" zeptala se Aruula. "Nějaký bůh z tvoji minulosti?"

"Spíš z mého dětství," povzdechl si pilot. Než aby se dostal do nesnází, jak Aruule vysvětlit podstatu a funkci televize, nechal raději tlupu nasednout.

Vyvrženci si hledali místa v kabrioletu. Arak se chtěl zase posadit ke svým novým přátelům do džípu, ale jeho otec mu v tom zabránil. Toto čestné místo po právu náleželo jemu jako vůdci rodiny.

Poté co Bork zaujal místo na zadním sedadle, Matt nastartoval. Nejdřív se s největší opatrností pohyboval úzkými uličkami mezi hromadami šrotu, aby jeho provizorní přívěs nenarazil do žádné z nich a nezpůsobil sesuv. Když pak nechal deponie za sebou, přidal trochu plynu, aby toto místo smrti opustili co nejrychleji.

Aniž se ptal svých hostů, zamířil znovu na sever. Počítal s tím, že vyvržencům půjde hlavně o to, aby vzdálenost mezi nimi a jejich pronásledovateli byla co možná největší. Tak se zase znovu vrátil na primitivní silnici, po níž jel už předtím a pokračoval po ní až do soumraku. Teprve těsně předtím, než slunce zmizelo za horizontem, zastavil. Zde mohli na noc rozbít tábor. Opolidě už zatím zůstali příliš daleko vzadu, než aby jim byli ještě nějak nebezpeční.

Zatím co se Zila se zbytkem tlupy vydala nasbírat dřevo na táborový oheň, vyhledal Bork Matta a Aruulu.

"Děkuji Maddraxovi, že nás vzal s sebou," vysvětloval, "ale znám tady nedaleko jednu vesnici, kde bychom mohli získat freky."

"To se docela hodí," přeložila Aruula Mattova slova. "Můj vůz potřebuje mnoho potravy, když táhne břeměno. Rád tě ale do té vesnice vezmu. Pak se naše cesty zase rozdělí."

Borkův překvapený výraz zřetelně svědčil o tom, že s tímto řešením nepočítal. Jeho oči se zúžily do úzkých štěrbín, když odpověděl: "Vlastně jsem doufal, že nás doprovodíš, Maddraxi. Chceme se společně vrátit k našemu kmeni, abychom tam uspořádali velkou děkovnou slavnost."

Matt se při této nabídce rozpačitě poškrábal po hlavě.

"Obávám se, že..."

...nemám čas, chtěl říct. Ale náhle se ho zmocnila touha vyhovět Borkově prosbě. Konečně, pro tyto lidi byl bůh. Jak by mohl odmítnout slavnost ke své počtě?

Zmateně potřásl hlavou. Co to s ním jenom je? Náhle byly všechny argumenty, které mluvily pro rozloučení s Borkovou tlupou, jakoby odváte pryč. Ať se Matthew snažil jak chtěl, nemohl si už na ně vzpomenout.

Aruula se na Matta překvapeně podívala, když ten už nic dál neříkal. Jeho rysy byly jaksi zkrivené.

Barbarka instinktivně cítila, že zde něco nesouhlasí. Současně pocítila na svém těle podivné mravenčení. Ještě nikdy se jí nic podobného nestalo. Souviselo to snad nějak s duševními schopnostmi, které zjistila u Araka? Byl snad i jeho otec mentálně obdařen?

Aruula začala zvědavě naslouchat, aby zjistila, jaké myšlenky Bork vysílá. Ale nepodařilo se jí do něho proniknout. Něco jako temný stín pokrývalo jeho smysly, podobno husté látce, a bránilo jí v tom. Dřív než se mohla z tohoto překvapení vzpamatovat, následovalo hned další.

"Dobrá," prohlásil Matt, ale jeho hlas zněl jaksi podivně, skoro stísněně. "Doprovodím tvou tlupu k vašemu kmeni. Už se těším na tu slavnost, kterou chcete na mou počest uspořádat."

Aruula nevěřila svým uším. Během jízdy sem se s Maddraxem bavila a on se zřetelně vyjádřil, že se chce co nejrychleji zase věnovat hledání svého kamaráda. Jak jenom došlo k této náhlé změně?

"Což jsi nechtěl jet dál na sever?" zeptala se.

"Ne!" obořil se na ni prudce Matt. "Doprovodíme tyto lidi! Nebo máš snad něco proti tomu?"

Aruulu překvapila jeho neočekávaná agresivita. Co to jen bylo s Maddraxem?

"Ne, samozřejmě ne," opáčila. "Promiň." Pak se obrátila k Borkovi a přeložila mu Maddraxova slova.

Matt poklepal Borkovi přátelsky na rameno. Společně pak oba muži odešli k tábořišti, kde už zatím

vyvrženci hromadili dřevo na podpal. Ale Aruula zřetelně cítila, že důvěrnost mezi oběma není pravá. Ovšem navenek vypadal Matt úplně tak, jako by jednal ze své vlastní svobodné vůle. Potřásajíc hlavou se barbarka vydala za nimi. Už po několika krocích si všimla, že hledači dřeva přerušili svou práci. Všichni naklonili hlavy nabok, jako by naslouchali nějakému určitému zvuku. Jako na neviditelný povel vzhledli všichni k Borkovi.

"Co to má být?" ozval se Doran překvapeně. "Ten muž nás zachránil. Jak to..."

"Madrax se rozhodl, že nás doprovodí až k našemu kmeni," vpadl Bork svému švagrovi hrubě do řeči.

"Jsem si jist, že vás všechny to velmi potěší."

Ozvalo se hlasité souhlasné mumlání, přesto se však nedalo přehlédnout, že někteří členové tlupy nejsou se svým vůdcem zajedno. Zvlášť nápadné to bylo u Araka, který si svého otce měřil vyčítavým pohledem.

"Nestůjte tady kolem jako sochy," rozkřikl se Bork. "Udělejte konečně oheň a připravte tábor na noc!"

Ve spěchu, který následoval, zmizel postupně hrozivý pocit, který Aruulu předtím znepokojoval. Přesto se ještě několikrát pokusila naslouchat myšlenkám vyvrženců, aby se dověděla něco více o jejich plánech. Její snaha však byla marná. Bylo to, jako by se její vnitřní smysl vnořila do jakési měkké stěny, která byla poddajná a bezedná jako díra v bažině. Nakonec svých pokusů nechala.

Místo toho pomohla Maddraxovi postavit malý stan z wakudí kůže, v němž budou společně spát. Vzali si ještě nějaké skromné jídlo u táborového ohně a pak se odebrali k nočnímu odpočinku.

Borkova tlupa použila jen několik kožešinových přikrývek, z nichž si u plápolajícího ohně připravili velké místo na spaní, aby využili vzájemného tělesného tepla.

Když se Aruula ve stanu svlékla až na svou bederní zástěrku, pozorovala Maddraxe, jak odkládá svůj bojový oblek. Její pohledy klouzaly po jeho svalnatém trupu, který však byl mnohem jemněji formován než u mužů jejího kmene.

Měla ráda pohled na jeho světlou, hladkou kůži. Nejraději by udělala to co Borkova tlupa a také se tak k Maddraxovi přitulila. Způsob, jakým se polonahá ve světle kapesní svítilny protahovala na své dece, by v každém jiném muži musel vzbudit stejné přání. Ale z důvodů, které jí byly nepochopitelné, zachovával Maddrax v tomto bodě stále podivný odstup.

Snad udělala chybu, že se mu krátce po jeho příchodu sama nabídla? Tehdy její nabídku odmítl a velmi ji tím zranil.

Později ji vysvětlil, že se s ní nechce spojit, dokud ho bude pokládat za boha. Zatím už však dávno akceptovala, že je člověk, a přesto mezi nimi k ničemu nedošlo.

Přitom věděla, že pohled na její dokonale tvarované tělo uvádí Maddraxovu krev do varu. Konečně, pozorovala ho mnohokrát při tom, když oděn pouze ve svých spodních kalhotách z jakési jemně upředené modré látky, lezl do svého spacího pytle. I když se snažil to před ní skrýt všimla si vícekrát, že jeho kalhoty říkal jim šortky - se vpředu mocně vyboulily. Barbarka věděla, že u mužů jejího kmene to je neklamná známka jejich vzrušení.

Na co tedy ještě Maddrax čekal? Přece vážně nevěřil, že ona převezme iniciativu ještě jednou? V žádném případě! Nyní byla řada na něm, aby o ni usiloval, a Aruula si pevně umínila, že ho aspoň šestkrát napřed odmítne, než mu poskytne poctu vzájemného spojení.

Její vzpurné myšlenky se poněkud zmírnily, když viděla, jak její společník právě vyklouzl ze svých olivově zelených kalhot. Její pohledy putovaly po jeho vypracovaných nohách, až posléze znovu utkvěly na jeho šortkách. Znovu byla látka vpředu vyboulená, ale tentokrát to vypadalo, že mu jeho tělesná reakce nepřipadá trapná.

Barbarka přemýšlela, jak asi vypadá jeho swoot. Přirozeně už viděla několik nahých mužů. Od té doby, co dospěla, předvedlo jí už mnoho jejích soukmenovců svůj meč, aby na ni svou potenci udělali dojem. Ale jaksi očekávala, že jí Maddrax bude moci nabídnout něco zvláštního.

Aby se zbavila svých chtivých myšlenek, začala Aruula hovor o jeho náhlé změně plánů, ale její společník o tom nechtěl nic vědět. Nakonec si dokonce postěžoval na nepříjemnou bolest hlavy a tím veškerá

konverzace skončila.

Aruula se zklamaně položila nazpět na svou měkkou kožešinovou přikrývku. K jejímu překvapení však Maddrax nezmizel ve svém spacím pytli jako obvykle, ale nechal svůj pohled putovat po jejím těle, lichotivě ozářeném světlem ložové svíčky. Náhle jí položil svou hlavu na nahé břicho a spokojeně povzdechl. Aniž o tom přemýšlela, nahnula se barbarka k jeho blond'até hlavě a jemně ho pohladila po vlasech.

"Ty unavený?" zašeptla.

Mattovy rty se roztáhly do širokého úsměvu.

"Přijde na to," odpověděl dvojsmyslně.

Než mohla nějak zareagovat, přitiskl své rty na její pupek a jemně ji tam políbil. Aruula strpěla toto něžné gesto se zavřenými očima. Její dech se zrychlil, když pak Maddrax postupoval svými rty po jejím těle nahoru a nezastavil se ani mezi jejími prsy. Na oplátku nechala své štíhlé prsty klouzat po jeho šortkách, aby pocítila tvrdost jeho vzrušení. Na své předsevzetí, že ho při první takové příležitosti ponechá chvíli v nejistotě, úplně zapomněla.

Maddrax si mezitím strhl z těla poslední zbytky oblečení. V jeho očích svítil jakýsi primitivní animální pud, který Aruula předtím u něj nikdy neviděla. V této chvíli však byla jenom ráda, že konečně odhodil své zábrany a nechal své touze volnou cestu.

"Opravdu nevím, jak jsem to mohl celou tu dobu vedle tebe vydržet, aniž jsem se tě dotkl," zavrčel Maddrax ve směsi agresivní touhy a láskyplné něžnosti.

Aruula si vychutnávala tato slova, když se položil vedle ní a zajel jí rukou do jejích dlouhých modročerných vlasů. Mezitím nevzrostla jenom teplota v malém těsném stanu, ale vzplála i žhavá touha v jejím těle. Mravenčení v jejím klíně zřetelně signalizovalo, že chce více než pouhá sladká slova.

Těsný kontakt holé kůže mezi nimi oběma ukázal zatím své působení i u Matta. Aruula mohla zřetelně cítit, jak se jeho swoot tlačí proti jejím stehnům.

Tu objala oběma rukama jeho šíji, přitáhla si ho těsněji k sobě a přitiskla svou hrud' na jeho. Dýchla mu do šíje svůj horký dech a něžně mu začala žvýkat ucho.

"Opatrně," varoval ji Maddrax. "Jestli v tom budeš pokračovat, nemůžu ručit za své dobré chování."

"To doufám!" zašeptla nazpět. "Už jsem se bála, že ve mně nenajdeš zalíbení."

Matthew si ušetřil odpověď. Místo toho pokrýl Aruulin obličej polibky. Při tom klouzal oběma rukama po jejím těle.

Barbarka si vychutnávala jeho něžné laskání. Vzrušeně sáhla po jeho tvrdém mužství. Matt při tomto doteku tiše zasténal. Když ho pak Aruula sevřenou pěstí začala masírovat, zrychlil se mu dech. Současně jí odhrnul na stranu její bederní zástěrku.

S jemným násilím se pulsující důkaz jeho vášně přiblížil a Maddrax do ní opatrně vnikl. Deflorace způsobila jenom krátký okamžik bolesti, pak zvedla barbarka svou pánev, aby ho přijala co nejlouběji. Zpočátku se v ní pohyboval jenom opatrně. Čím více se ho ale zmocňovalo smyslové opojení, tím méně dokázal Matt barbarské dědictví svých genů ovládat. Nakonec byla jeho touha tak velká, že zcela odhodil tenký povlak civilizace, aby se oddal pudům, které v něm explodovaly.

Těsný stan naplnilo vzrušené oddechování milenců, podmalované pleskavými zvuky na sebe narážejících těl. Stále rychleji a stále divočeji vnikal Matt do své družky.

Civilizované ženě by snad Maddraxovo chování připadalo příliš divoké, ale pokud šlo o Aruulu, choval se přesně tak, jak o tom snila. Ona sama reagovala neméně vášnivě, když sevřela svá stehna kolem jeho pasu a bosými patami narážela do jeho hýždí, aby ho pak přitiskla k sobě ještě pevněji. Bez zábran vykřičela svou rozkoš, protože konečně našla muže, kterému se chtěla odevzdat každou žilkou svého těla.

Netrvalo to dlouho a takto vybičované smysly dosáhly svého vyvrcholení, které se přes Aruulu přehnalo jako bouře a málem ji připravilo o smysly.

Matt zintenzivnil své pohyby, když pocítil, jak se jeho partnerka pod ním vzepjala. Ještě jednou Aruula rozkoší hlasitě zasténala, zatímco on do ní vnikal mocnými nárazy. Společně pak klesli vyčerpaně na pokrývku.

Matt sevřel svou družku v objetí. Aruulina hlava klesla na jeho širokou hrud'. V tomto okamžiku naplnění

byla veškerá slova zbytečná a oba proto chvíli mlčeli, než konečně spolu usnuli.

Motor džípu žalostně zavyl, když Matt přeřadil na vyšší rychlost, aniž správně sešlápl spojku. Pilot zasyčel mezi zuby vztekou kletbu. Ztraceně, co to s ním jenom je? Dnes jel tak, jako by byl nějaký pračlověk!

Možná to bylo těmi bolestmi hlavy, které ho sužovaly už celé ráno, snad také tím, že jeho myšlenky stále ještě kroužily kolem Aruuly. Matt si ani při nejlepší vůli nedokázal vysvětlit, proč v noci hodil všechny své morální zásady za hlavu a vyspal se sní.

Věděl jen, že to bylo úplně fantastické a že chce jen, aby se to zase co nejdříve opakovalo. Znovu si v duchu vybavil tu scénu, jak se Aruula nahá protahuje na své pokrývce.

Rozzlobeně potřásl hlavou, aby si z ní vypudil tento frivolní obraz. Co to s ním jenom je? Jindy přece nebyl tak náruživý!

Z myšlenek ho vytrhl Borkův hlas. Tvoje hromová ruka poslechne každého, kdo s ní umí správně zacházet? ptal se vyvrženec.

Matt potřeboval pár vteřin, než mu došlo, že otázce rozumí! A další co si uvědomil bylo, že Bork při tom nepohybuje rty. Jeho hlas zněl bezprostředně v Mattově mozku!

V příštím okamžiku už ale přišlo Mattovi úplně normální, že se s ním Bork dorozumívá tímto způsobem. Jeho překvapení se náhle rozplynulo v pocitu spokojenosti až téměř potěšení.

"Pistole je úplně normální zbraň, která není o nic těžší k ovládnutí než šíp a luk," potvrdil.

Bork kývl. A pak poručil: Ukaž mi, jak se s hromovou rukou zachází! Opět se jeho hlas ozval přímo v Mattově hlavě. A jeho tón dával jasně najevo, že to není prosba, ale rozkaz. Matt vyndal berettu 98G z postranní kapsy své uniformy a podal ji vyvrženci, který seděl vedle něho na sedadle pro spolujezdce. Po ranním jídle se oba muži vypravili společně sehnat nějaká jízdní zvířata. Údajně prý byla nedaleko vesnice, v níž mohli získat freky. Zatím co Bork manipuloval se zajištěným automatem, jel Matt kostrbatou stezkou směrem, který mu vyvrženec ukázal. Při tom mu připadalo stále těžší soustředit se jedním okem na řízení a druhým sledovat Borkovy pohyby.

Vyvrženec stále znovu škubal spouští, ovšem nevyšel ani jeden výstřel.

"Musí se to nejdříve odjistit," řekl Matt. I když si hrbolatý terén vyžadoval celou jeho pozornost, vysvětloval Borkovi, jak se zbraň připraví ke střelbě.

Ztraceně, proč tu vlastně vykládám tomuhle cizímu divochovi, kterého sotva znám, jak má bouchačka funguje, prolétlo mu hlavou.

Hned nato tu myšlenku zase vytlačil. Bork a příslušníci jeho klanu byli přece naprosto důvěryhodní lidé! Tito chudáci, kteří všude museli čelit jen nenávisti a pohrdání, potřebovali jeho zbraň naléhavěji než on. Matt se zabručením potřásl hlavou, aby zahnal bolest, která ho zase přepadla. Pak zastavil a vystoupil s Borkem ven, aby mu předvedl, jak zacházet s berettou. Vyvrženec se ukázal jako učenlivý žák, který už zanedlouho funkci double action dokonale pochopil.

Poté co vypálil několik zkusmých výstřelů na pahýl jednoho starého stromu, Bork zbraň znovu zajistil a spokojeně si ji pak zastrčil za opasek svých kalhot. Matt shledával správným, že si Bork vzal pistoli k sobě. Stejně by mu ji byl dal.

Sužován bolestmi hlavy, sedl si pilot zase za volant a vezl Borka k vesnici, jejíž domky byly už vidět na horizontu jako tmavé obrysy. Asi za dvacet minut později dojeli k prvním chatrčím, které byly seskupeny kolem velké návsí.

Pohled na tachometr ukázal Mattovi, že tato osada se nachází jenom patnáct kilometrů od jejich dnešního tábořiště.

Několik vesničanů, kteří postávali před svými obydlími, se při objevení džípu zděsilo. Začali pobíhat kolem a vydávali pronikavé zvuky, jimiž připomínali spíše zpanikařená zvířata než barbarskou řeč hovořící lidí. Nakonec se lidé shlukli do jedné velké skupiny. Vzájemná blízkost jim měla poskytnout ochranu před tím podivně řvoucím netvorem, který se usadil přímo uprostřed jejich vesnice.

Matt byl zvyklý na to, že cizí a nezvyklé vzezření džípu všude vzbuzuje rozruch. Ale obyvatelé této

vesnice vypadali ještě mnohem primitivnější než barbarské kmeny, které až dosud poznal. Při bližším pohledu působili tito lidé dokonce i daleko méně civilizovaněji, než se dalo předpokládat podle vzhledu staveb v jejich osadě.

Zatímco chlupatí vesničané se svými plochými, dozadu ubíhajícími čely vypadali, jako by ještě nepřekonali stádium lovců a sběračů, ukazovaly jejich domky zbudované z jílu na podstatně vyšší kulturní úroveň.

Téměř jako u těch opolidí! Jejich oblečení se také nehodilo ke stupni jejich tělesného vývoje! Toto srovnání bylo ovšem dost přitažené za vlasy, protože se svými poměrně malými deformacemi nevypadali vystrašení vesničané v žádném případě tak jako lidé ze starší doby kamenné! Přesto...

Než ještě mohl Matt svou myšlenku dále sledovat, přepadl ho další záchvat bolesti, která ochromila jeho lebku. Se zkriveným obličejem se obrátil k Borkovi, který právě svíral v ruce amulet, visící mu kolem krku.

"Jsi si jistý, že v téhle díře seženeš nějaké freky?" vyrazil ze sebe Matt skuhravě. "Tihle týpci vypadají, jako by se už celé generace rozmnožovali jen mezi sebou."

Borkovy rty se roztáhly k úsměvu, protože dobře porozuměl tomu, na co pilot naráží. Aniž mu odpověděl, vyskočil vyvrženec ze sedadla džípu a zamířil k hloučku vesničanů.

Čím více se k primitivům blížil, tím těsněji se tiskli k sobě. Téměř tak, jako by to byl on, koho se báli, a ne džíp.

Po chvíli zmatku mezi domorodci byl nakonec na kraj hloučku vystrčen jakýsi širokoramenný muž. Očividně to byl vůdce tohoto společenství, i když se v této roli zřejmě vůbec necítil dobře. Stále znovu se ohlížel, jako by hledal pomoc u ostatních vesničanů, ti se však báživě schovávali za jeho mohutnými rameny. Současně mu divokými gesty naznačovali, aby s cizinci promluvil.

Nakonec se muž s rezignovaným zamručením vzdal a ujal se své role mluvčího. Obr se trochu narovnal ze svého až dosud shrbeného postoje a pevným pohledem utkvěl na Borkovi. Následující rozhovor nemohl ovšem Matt Drax sledovat, protože jeho slova mu nevznikala tak, jako předtím Borkova, přímo v hlavě.

Jak to vůbec bylo možné? zablesklo mu krátce v mozku. Jak mohl Bork...

Myšlenka zmizela tak rychle, jak se objevila. Matt dále poslouchal rozhovor, aniž rozuměl jedinému slovu.

"Co tu chceš?" zahřměl vesnický mluvčí odmítavě, i když nemohl potlačit úzkostlivé chvění svého hlasu.

"Potřebujeme vaše freky!" vysvětlil Bork rozkazovačným tónem, zatímco stále svíral svůj amulet. "Když nám dáte svá zvířata, zase hned odejdu."

Při tomto rozkazu proběhlo hloučkem rozčilené mumlání. V mnoha hlasech bylo slyšet ulehčení, jiní vesničané naproti tomu reagovali agresivně.

"Sami naše freky potřebujeme!" vzbouřil se jeden muž v nezadnější řadě. "Jak bychom mohli svézt z polí naši sklizeň a dopravit ji na trh?"

"Tak tedy poneseš své zboží zase na zádech," ozvala se jedna žena s medově žlutými vlasy. "Hlavně abychom se téhle proklaté tlupy co nejrychleji zase zbavili!"

Souhlasné mumlání podpořilo její slova, až vůdce velitelským gestem všechny umlčel.

"Dobrá," obrátil se obr k Borkovi. "Můžeš mít tolik freků kolik chceš. Ale pak už nechceme tebe ani tvé lidi nikdy vidět."

"Máš na to mé slovo," zašklebil se vyvrženec. "Můžeš na to vzít jed, že nejsem nijak zvlášť dychtivý vrátit se do tohoto nehostinného kraje."

Zatím co Bork následoval několik vesničanů k místu, kde chovali své obří kobylinky, zůstal Matt apaticky sedět za volantem džípu. Proč by také měl jít s těmi muži? Jeho společník vypadal, že má vše dokonale pod kontrolou.

Když byl Bork z dohledu, odvážili se zbylí vesničané přiblížit se k džípu. V obličejích mužů, žen i dětí se dal vyčíst vztek a opovržení. To potvrzovalo Arakovo tvrzení, že jeho rodina se všude setkává jenom s odmítáním. V těchto tvářích však nad všemi ostatními pocity převládal především strach. Vypadalo to téměř tak, jako by první střetnutí těchto lidí s vyvrženci jim způsobilo hluboký šok, takže se neodvážili odmítnout Borkovu žádost.

Matt nepřemýšlel o motivech vesničanů. Vlastně v této chvíli nepřemýšlel vůbec, jen cítil jakousi tupou prázdnotu v hlavě.

Ani nevzhledl, když se Bork zase vrátil. Za vyvržencem klusali tři frekové, kteří byli tak krotcí, že nemusel ani jednoho z nich vést na otěži. Temně zelené obří kobylky se zdály instinktivně tušit přání svého nového pána a dodržovaly od něj stále přesný odstup dvou kroků.

Ted' se můžeš vrátit do našeho tábora, řekl Bork svým hlasem v Mattových myšlenkách. Budu tě následovat se zvířaty.

Matt pomalu kývl. Bez jakéhokoliv slova nastartoval džíp. I když točil volantem jako šílený, potřeboval skoro celé vesnické náměstí, aby jindy snadno ovladatelné vozidlo otočil. Po několika nemotorných posunech vpřed a vzad se kapota konečně obrátila do směru, kudy vedla cesta zpět. Hlučně zařadil první rychlost a rozjel se.

Trvalo chvíli, než divoce poskakující vůz jakž takž seřídil, ale nakonec jel stále stejnou rychlostí až do tábora. Připadalo mu stále těžší udržet vůz na cestě.

Chladný pot vystoupil Mattovi ze všech pórů, zatímco se křečovitě choulil za volantem. Stále znovu si musel otírat slanou vlhkost z čela, aby mu netekla do pálicích očí.

Zatraceně, pomyslel si vyčerpaně. Co to jenom se mnou je?

Aruula si dopřála dlouhý, posilující spánek. Po svatební noci jí patřilo právo usednout k svátečně pokrytému stolu.

Pro barbarku nebylo žádných pochyb o tom, co se včera v noci mezi ní a Maddraxem stalo. Před jejím bohem Wudanem byli nyní pár, který měl povinnost zplodit mnoho dětí, aby zajistil přežití kmene. Aruula ovšem žádný svůj kmen neměla. Opustila své bratry i sestry, aby následovala Maddraxe.

Bzučíc si jakýsi veselý nápěv, přehodila si přes ramena kus hrubě utkané látky a vyšla ze stanu. Chtěla zajít k blízkému potůčku, aby se umyla. Venku narazila na Araka, který zřejmě už celou dobu čekal, až se objeví.

Když Aruula viděla, jak chlapec zmateně zírá na její nahou hrud', přetáhla si rychle látku pod krkem přes ňadra. Očividně byl Arak mnohem blíže k prahu mužství než si myslela.

"Všechno v pořádku?" vyptával se chlapec, jehož tvář pokrýval tmavý ruměnec. "Přinesl jsem ti trochu shassího masa a zemních plodů, když jsi ráno nepřišla k jídlu."

Aruula se musela usmát rozpakům, s nimiž jí chlapec strkal dřevěnou mísu, na níž se kouřilo z kaše z uvařených rostlinných hlíz a masa. Bylo zřejmé, že Arak k ní pociťuje vřelé přátelství, a proto mu vlídně poděkovala za jeho laskavost.

"Půjdeš se mnou k potoku?" zeptala se ho.

Arak byl jejím pozváním nadšen. Přirozeně že chtěl zůstat se svou záchránkyní, aby se s ní mohl bavit. Vesele začal povídat o všem možném i o ostatních dětech v tlupě, které se - podle jeho názoru - celé ráno zabývaly samými poštilostmi.

Aruula ho s úsměvem poslouchala, protože ji rozhovor s malým blondáčkem také velice zajímal. Ráda by se ho zeptala na nějaké věci, které by v přítomnosti svých rodičů určitě nesměl zodpovědět.

"Proč jste vlastně opustili váš kmen?" zeptala se barbarka jen tak mimochodem, když došli k potoku.

"Museli jste přece vědět, s čím se všude setkáte."

Arakův plynulý proud řeči náhle vyschl.

Aruula udiveně vzhledla k rozpačitému chlapci, který se zaraženě díval do země. Když nechala látku sklouznout ze svých ramen, okamžitě na ni překvapeně zíral, ale hned se zase ostýchavě odvrátil.

Barbarka dělala, jako by si jeho reakce nevšimla. Půvabným pohybem se sklonila nad šplouchajícím proudem potoka, aby si nabrala vody a vylila si ji na své tělo. Pak rozetřela v dlaních několik lístků mýdlové rostliny, které si sebou přinesla a mlčky se celá namydčila krémovitou rostlinnou hmotou.

Koutkem oka viděla, že Arak po ní stále znovu kradmo pokukuje, ale ztrápený výraz v jeho obličejí zřetelně naznačoval, že její vyzývavé chování v něm vzbuzuje nežádoucí reakce.

Nakonec výrostek oboustranné tíživé mlčení už nevydržel. "Otec se nepohodl s naším náčelníkem

Bendrakem," vysvětlil zajímavě.

"A proč?" zeptala se Aruula, oplachující si z těla mýdlovou pěnu

"Kvůli našim silám!" vysvětloval Arak. Přitom se na ni podíval tak, jako by každému muselo být samozřejmé, že se mohlo jednat jenom o tohle. "Sama jistě víš, jak to je. Jak rychle se všechno proti člověku obrátí. Bendrake zašel už tak daleko, že se sám změnil, jak říká otec. Proto jsme odtud odešli. Sami jsme ale příliš slabí, a tak se musíme vrátit."

"Počkej, ne tak rychle," přerušila Aruula jeho nesouvislou řeč, zatímco se utírala hrubou látkou. "Teď mi to řekni pěkně popořádku - v čem zašel tenhle Bendrake tak daleko?"

Než jí mohl Arak odpovědět, ozval se z břehu zuřivý výkřik jeho matky.

To už Zila vyrazila k nim a bez nějakých okolků vytáhla svému synovi dva zvukné pohlavky, načež ho vztekle poslala zpět do tábora. Pokořený chlapec utekl, zatímco se jeho matka bojovně obrátila k Aruule.

Barbarka se klidně utírala dál. Bylo jí sice líto Araka, že byl takto potrestán, ale dobře věděla, že od této drobné ženy jí žádné násilnosti nehrozí.

Zila si byla rovněž vědoma vzájemného poměru sil mezi nimi, proto se spokojila s tím, že zpražila barbarku zničujícím pohledem.

"Vy divoši snad nemáte žádný stud!" zavrčela vztekle, "ale jestli tě ještě jednou přistihnu polonahou s mým synem, vyškrábu ti oči!"

Aruula neuznala tuto planou hrozbu za hodnou odpovědi. Barbarka přesně cítila, že její skrovné oblečení nebylo tím pravým důvodem pro Zilin hněv. Ve skutečnosti se vyvrženka asi bála, že by až příliš důvěřivý Arak mohl prozradit něco, co mělo před cizinci zůstat skryto. Její emoce byly tak zřetelné, že jim Aruula mohla snadno naslouchat.

Zila sama cítila, že se dopustila chyby. Hned vzápětí své pocity uzamkla. Ať se Aruula namáhala jak chtěla, nemohla zachytit už nic.

Zamyšleně hleděla za odcházející rozzlobenou matkou. Arak mohl být milý chlapec, ale jeho tlupa se jí zdála čím dál tím podivnější. Maddrax a ona se budou muset co nejdříve rozloučit a jít znovu svou vlastní cestou.

Teď už také slyšela hluboké bručení příjízďejícího džípu. Rychle běžela nazpět ke stanu, aby se oblékla. Za malou chvíli byla už na cestě ke džípu, kde Maddrax stále ještě jako ochromený seděl za volantem. Když přišla blíž, zpozorovala s úlekem, že je celý zalitý potem. Vypadal skoro, jako by měl horečku. Jeho obličej byl tak oteklý, že ho jen stěží poznala.

"Co je to s tebou?" vykřikla zděšeně.

Nejdříve Maddrax vůbec nereagoval. Teprve až svou otázku znovu zopakovala, obrátil se pomalu k ní a namáhavě odpověděl: "Já... nevím. Cítím se úplně vyřízený. Sotva se můžu pohnout a také nemůžu rozumně myslet. Budeš muset jet ty."

"V pořádku," uklidňovala ho. "Zabalím naše věci a pak zmizíme. Čím dříve budeme pryč od Borka a jeho tlupy, tím líp."

Maddrax energicky zavrtěl hlavou. "Ne, zůstaneme," zachraptěl. "Ti lidé nás potřebují."

Aruula pohlédla s pochybami na svého druha, pak se podívala k Borkovi, který už zatím s freky také dorazil do tábora. Ihned ho obklopil celý jeho klan jako nějakého hrdinu po vítězné bitvě. Téměř nikdo z tlupy nevěnoval pohled nemocnému v džípu. Jen Arak stál o něco stranou a utrápeně se díval směrem k Maddraxovi a barbarce.

"Já nevím," přemlouvala Aruula tiše svého druha. "Ta tlupa se mně zdá čím dál tím podivnější."

Navzdory své slabosti se Maddrax na svém sedadle prudce zvedl a zpražil barbarku vzteklým pohledem. Se svým nateklým obličejem vypadal náhle jako jeden z těch tupých opolidí, proti nimž den předtím bojoval.

"Nemůžeš prostě udělat, co ti říkám?" zavrčel podrážděně. Hned nato ale temný rys z jeho obličeje zase zmizel a on unaveně klesl zpět na sedadlo. "Promiň, je mi to líto," omluvil se. "Jsem úplně mimo. Bork myslí, že je to něco jako bahenní horečka, kterou dost často trpí Scimarové. Zná byliny, které proti tomu pomáhají. Rostou asi den cesty odtud. Proto musíme s ním, aby mně z nich mohl uvařit léčivý nápoj."

Aruule připadal tento příběh velice podivný. Jak se Maddrax mohl dorozumět s Borkem, aby se od něj

dověděl o bylinách? Ale neodporovala mu, aby ho zase nepodráždila. Místo toho si pospíšila do stanu, aby sbalila těch pár věcí, které měli. Když byla hotová, vrátila se k džípu a do jeho nákladního prostoru za sedadla naskládala kožesinové přikrývky, kožené stanové plachty a tyče. Maddrax zatím přelezl na sedadlo spolujezdce a upadl do stavu jakéhosi mráкотného polospánku.

Aruula zašilhala směrem k vyvržencům. Ti zatím nasedli na freky a právě se chystali vyrazit.

"Jdemel!" vykřikl Bork rozkazovačným tónem. "Všichni se držte pohromadě!"

Aruula ještě honem navlhčila ve vodě kus látky a otřela jím svému druhovi pot z čela. Pak se posadila za volant a rozjela se za freky. Až ji zamrazilo při pomyslení, že nyní bude muset řídit vůz ona. Teď tedy záleželo jen na jejím řídicím umění, zda se Maddrax dožije příštího dne.

S džípem a obřími kobyilkami pokračovala cesta bez větších zastávek dále na západ. Maddrax se několikrát probral ze svého horečnatého polospánku; pak mu Aruula ochlazovala oteklý obličej a naběhlé ruce, než zase upadl do bezvědomí.

Teprve pozdě večer povolil Bork odpočinek.

Když Aruula postavila stan, dovlekl se Maddrax z posledních sil na své lůžko a ihned usnul. Barbarka zatím z jednoho kanystru nakrmila džíp. Naštěstí si předtím všimla, jak to Matt dělá, a počínala si s nejvyšší možnou opatrností, protože nezapomněla na jeho varování, jak nebezpečný může tento "benzin" být. Věděla, že hlavně musí dávat pozor, aby se do její blízkosti nepřiblížil nikdo s otevřeným ohněm. Právě odložila prázdný kanystr, když se z temnoty vynořil Bork.

"Kde jsou ty byliny, které jsi Maddraxovi slíbil?" zeptala se. "Jeho nemoc je pořád horší."

"Tvému příteli bude už zítra odpoledne líp," odvětil vyvrženec. "Bendrake ví přesně, jak s ním zacházet."

Aruula i bez svých mentálních schopností cítila, že Bork to nemyslí poctivě, a proto si další dohadování ušetřila. Vzdomně se vrátila ke stanu, aby ochladila Maddraxovi jeho oteklý obličej. To bylo momentálně vše, co pro něj mohla udělat.

Když svého bezvědomého druha vysvlékla z jeho uniformy, se zděšením zjistila, že i jeho tělo je celé nateklé.

Zoufale zavinula Matta do vlhkých obkladů a přikryla měkkými kožesinami. Víc se zde nedalo dělat.

Pak se vyčerpaně zhroutila na svou pokrývku. Upadla do neklidného spánku plného děsivých snů, v nichž ji honili opolidé i Borkova tlupa. Brzy už Aruula nemohla rozpoznat, kdo je přítel a kdo nepřítel. Když se pak proti ní postavil i k nepoznání znetvořený Maddrax, nabyla dojmu, že se proti ní spikl celý svět.

Když se ozvalo první ranní cvrlikání ptáků, barbarka se zděšeně vztyčila. V první chvíli ji zaplavila úleva, že zlé sny jsou pryč. Když se však obrátila k Maddraxovi, přála si na okamžik, aby znovu tvrdě a hluboce usnula. Zděsila se pohledu na svého druha, jako by se to vedle ní krčil sám Krahac osobně. Snad by dokonce bylo nejlíp, kdyby se objevili černí ptáci smrti, aby si odnesli Maddraxe s sebou, protože ta podivně znetvořená věc, která ležela vedle ní, neměla s jejím milovaným už nic společného. Na okamžik barbarka zadoufala, že se snad ještě stále nachází ve spárech noční můry, ale posléze si musela přiznat, že se její nejhorší obavy konečně potvrdily.

Maddraxův obličej nebyl teď už jen oteklý, ale celý tvar jeho hlavy se přes noc změnil. Jeho spodní čelist se vysunula dopředu stejně jako partie obočí, která se jako nějaká vyboulenina klenula nad jeho modrozelenýma očima. Čelo naproti tomu bylo úplně ploché a ubíhalo vzad.

Aruula rychle strhla obklad z jeho hrudi.

I zde stejný obraz! Paže, hrud' a záda vypadaly jako sražené dohromady a celé zarostlé chlupy - i celé jeho tělo pokrývala hustá světlá srst.

Nebylo pochyb - Maddrax se postupně měnil na jednoho z těch opolidů, proti nimž bojoval na vrakovišti! Jednu chvíli bylo Aruule, jako by měla bolesti začít křičet, pak ale zvítězila její barbarská stránka. Kypíc vztekem, popadla meč a vyřítla se ven ze stanu.

Jen několik kroků od ní seděli vyvrženci kolem ohně. Vařili si nějaké kořínky, které ženy večer předtím nasbíraly. Když Bork uviděl, že se na něj Aruula řítí s mečem, zůstal klidně sedět a soustředil na ni svůj

pronikavý pohled.

Aruula chvíli cítila intenzivní přání, aby se uklidnila a o všem si bez prudkých emocí promluvila. Ale vztek, který zuřil hluboko v jejím nitru, byl mnohem silnější než hlas rozumu.

S hlasitým, zuřivým výkřikem se rozmáchla mečem a nechala ho přiblížit se těsně k Borkovu hrdlu.

V posledním okamžiku čepel zadržela, takže se její oboustranně nabroušený hrot s chvěním zastavil přímo pod jeho bradou. Ostří kovu se vrývalo do kůže, napínající se nad Borkovým hrdlem.

"Není opravdu žádná možnost, jak ovládnout tvého ducha," prohlásil Bork s jistým politováním v hlase, aniž na sobě ukázal sebemenší známku strachu. "Tvé duševní síly tě bohužel dělají imunní vůči naší kontrole."

Při těchto slovech vzplanula v barbarce čirá nenávist. S námahou potlačila přání jedním trhnutím čepele poslat svého protivníka na onen svět. Mrtvý Bork by jí nemohl zodpovědět žádné otázky.

"Okamžitě mi řekni, co jste udělali s Maddraxem," zasyčela, bojujíc o sebevládu. "Mění se v jednoho z těch hrozných opoludí."

"Politováníhodný vedlejší účinek našich mentálních sil," odtušil Bork cynicky. "Moc, kterou nám propůjčil Meetor, když seslal z nebe svůj veliký dar, nám dává přirozené právo vládnout nad ostatními lidmi.

Bohužel se ale otroci pod naším působením vracejí ve vývoji zpět, až se při dosažení určitého stupně degenerace vymknou naší kontrole. Pak se obrátí proti nám a plní nenávisti nás začnou pronásledovat, jak ses mohla přesvědčit na tom broučím hrbíto. Jen Bendrake se dokáže spojit s primitivním vědomím Scimarů, a proto se musíme vrátit zpět k našemu kmeni. Sami jsme příliš slabí, než abychom byli schopni přežít mezi otroky."

Aruulu až svědily prsty, jak toužila ukončit Borkovu aroganci švihem meče. Ale ovládla se.

"Tomu snad vážně nevěříš, že bych nechala Maddraxe dále pod tvým vlivem?" zasykla pohrdavě. "Hned teď ho naložím do našeho vozu a vás nechám tady."

"To neuděláš," prohlásil Bork nevzrušeně. "Ještě vás potřebujeme."

Aruula zesílila tlak špičky svého meče, až na Borkově hrdle vytryskl tenký pramínek krve.

"Jdu," zavrčela výhrudně. "A nikdo z vás mně v tom nezabrání."

Rty vyvržence se roztáhly v ironickém úsměvu, i když se tím šrám na jeho hrdle ještě rozšířil. "To ani nemusíme!"

Než ještě mohla Aruula pochopit smysl jeho slov, pocítila, jak za ní náhle vyrostl do výše jakýsi tmavý stín. A vzápětí se jí do nadloktí zaťaly dvě mohutné chlupaté pracky a strhly ji tak prudce nazpět, že nestačila ani napřáhnout svůj meč. Hned nato jí kdosi surově odmrští stranou. Jiný bojovník by se v takové situaci bezmocně zřítíl k zemi, ale Aruuliny reflexy byly perfektně vyškoleny ve stálých bojích s taratsami a jinými protivníky z řad zvířat i lidí. Instinktivně se přetočila přes rameno a využila přitom vzniklého švihy ke kotoulu vpřed, načež ihned zase pružně vyskočila na nohy.

Obrátila se na patě a opsala svým mečem půlkruh. Stříbrný světelný reflex svištěl vzduchem přímo na jejího protivníka, který stál před ní s rozpřaženýma rukama.

Jakmile však postavu poznala, vydala ze sebe Aruula zděšený výkřik.

Byl to Maddrax!

V posledním okamžiku se jí podařilo změnit dráhu meče, takže jeho čepel zasvištěla těsně nad hlavou jejího druha. K zemi se sneslo několik krátkých pramenů utátných vlasů, jinak zůstal Maddrax nezraněn.

Ještě než se Aruula vzpamatovala ze šoku, že ji Maddrax napadl, stál už vedle něho Bork. V ruce vyvržence se objevila beretta, jejíž tmavá hlaveň mířila na spánek nehybného pilota. Aruula mohla přesně vidět, jak Borkův palec posouvá zajišťovací páčku automatu nazpět.

"Jenom hezky klid," varoval vyvrženec. "Tvůj přítel mně ukázal, jak jeho hromová ruka funguje."

"Tys mu tu zbraň ukradl," obořila se na něho vyčítavě Aruula, jako by to mohlo ještě na věci něco podstatného změnit.

"Mohl bych mu také poručit, aby se zastřelil sám," odpověděl Bork s ledovým úsměvem. "Ovšem teď už je ale příliš nešikovný, než aby s tím ještě uměl zacházet."

Maddrax nechal tuto urážku přejít bez jakékoliv známky vnějšího pohnutí. Byl úplně pod duševní nadvládou vyvržence.

Chladný pot na pilotově čele ukazoval, že ho stojí všechny síly, aby se vůbec udržel na nohou. Ale pod

Borkovou kontrolou mobilizoval své poslední rezervy, aby vykonal jeho příkaz. Dalo se předpokládat, že by Borka poslouchal tak dlouho, až by se vyčerpáním zhroutil.

Aruula sklonila svou zbraň, aby zbytečně neprodlužovala utrpení svého druha. Poprvé od svého dětství cítila, že je na pokraji pláče.

"Nech ho na pokoji," prosila Borka, aniž by se styděla za vlhký lesk ve svých očích. Plakala pro Maddraxe, ne pro sebe.

Když její meč posléze zarachotil o zem, přelétl přes obličej vyvržence triumfální úsměv. Měl všechno ve své moci; to se mu zamlouvalo. Sehnul se a zvedl Aruulin meč.

"Proč je oba nenecháš na pokoji?" vykřikl na otce Arak. "Oni nám přece zachránili život! Jak se jim jen můžeš takhle špatně odvděčit?"

Rychlý pohled kolem ukázal, že to nebyl jen on, komu se Borkovo jednání nelíbilo. Také Doran a Korak se naň dívali s nesouhlasem.

"Snad si vy blázni nemyslíte, že se můžeme vrátit k Bendrakovi s prázdnýma rukama?" odfrkl vůdce pohrdavě ke své rodině. "Ne, hned by nás s nadávkami a s hanbou zase vyhnal. Proto mu musíme přinést nějaký cenný dar - tohoto cizince a jeho hromovou ruku. A tuto barbarku, co má podobné síly jako my, i když se zdá, že nepatří k Obdařeným. Jen tak se můžeme zase vrátit do svého kmene!"

Tlupa při jeho trpkých slovech sklopila oči. Všichni věděli, že mluví pravdu. Ani Arak se už neodvážil protestovat.

Když si tak znovu upevnil své vedoucí postavení, obrátil se Bork znovu k Aruule.

"Pojedeš dál za námi s tím vaším ocelovým zvířetem," poručil jí tvrdým hlasem, který nestrpěl žádný odpor. "Korak pojede s tebou. Proto vezmeme Maddraxe na mého freka. Jestli se budeš pokoušet o něco, co bude proti mým záměrům, okamžitě tvého přítele zabiju!"

Barbarka si mlčky a s jiskřícíma očima změřila svého protivníka. Nezbyvalo jí nic jiného než splnit Borkovy příkazy, nechtěla-li ohrozit Maddraxův život. Ale tento boj ještě dlouho nemusel být ztracen, její válka ještě zdaleka neskončila! Vsadí všechno na to, aby Maddraxe vysvobodila z moci vyvržených. I kdyby to mělo být to poslední, co ve svém životě udělá.

Jízda s Korakem proběhla za ledového mlčení. Aruula sice zřetelně cítila, že její spolujezdec nesouhlasí s jednáním svého švagra, přesto však ztroskotaly všechny její pokusy začít s ním hovor. Korak striktně odmítal odpovědět na jakoukoliv její otázku.

Nakonec byla i barbarka stále málomluvnější, až zmlkla úplně. Jednotvárná jízda jí ovšem šla na nervy, protože měla teď spoustu času, aby si představovala, co asi Maddraxe a ji může u vyvrženců čekat. Nakonec už byla tak nervózní, že si ulehčeně oddechla, když konečně dosáhli svého cíle.

Sídlo kmene tvořila hrstka bíle natřených domků z jílu, které místo oken měly úzké štěrbiny, ale nebyly tu žádné dveře. Do těchto staveb vybudovaných tak těsně vedle sebe, že se jejich zdi dotýkaly, byl přístup pouze vstupním otvorem na střeše. V případě nepřátelského útoku stačilo pouze vytáhnout nahoru dřevěný žebřík, přistavený k domu, a hned se do podkovy seřazené domky změnily v dobře zajištěnou pevnost.

Kdyby Matthew Drax ještě plně ovládal své duševní síly, mohl by barbarce říct, že tento druh stavby mu připomíná puebla severoamerických Indiánů - ale to by jí asi bylo beztoho úplně jedno. Aruula se mnohem víc zajímala o početné Scimary, kteří se potloukali všude po sídlišti a chovali se úplně pokojně. Aruula se zde rychle přesvědčila, že neandertálci jsou lidem zcela podřízení a že vykonávají ty nejtěžší a nejpodřadnější práce.

Zaparkovala džíp na volném prostranství mezi domky, právě vedle freků. Ihned se sběhl celý kmen, aby obdivoval její podivné vozidlo, které očividně nebylo žádné jízdní zvíře. Rychle se všude rozneslo, že Aruula odolala duševní síle vyvrženců, i když není Obdařená.

Bork využil tohoto sběhu lidí, aby se uvedl na scénu. Rychle vylezl na kapotu džípu, aby ho každý z přítomných mohl dobře vidět. Asi padesát vyvrženců, kteří se zde shromáždili, ho poslouchalo, jak chvástavě líčí svá dobrodružství a vychvaluje přivezené dary.

Aruula jeho proslov ignorovala.

Místo toho udiveně pozorovala, že všichni Scimarové zůstali náhle apaticky stát. Zřejmě asi neměli žádné své vlastní myšlenky a stále potřebovali nějaké pokyny. Nyní, když se zájem lidí soustředil na nové příchozí, působili Scimarové jako zapomenutá hračka, kterou nějaké dítě nechalo ležet v koutě.

Vzrušeným davem proběhl náhle šum. Uctívá bázeň přítomných patřila vysokému muži s ušlechtilými rysy, kterému všichni spěšně uvolňovali místo.

Aruula odhadovala, že tento krasavec zřejmě ještě ani nedovršíl své třicáté léto. Přesto měl na krku drahocenný řetěz z jantaru, perel a vzácných kamenů, na němž uprostřed vynikal ve zlatě zasazený kamenný úlomek, který nosili i všichni ostatní vyvrženci.

I bez tohoto procovského klenotu bylo zřejmé, že se jedná o náčelníka. Z Bendraka vyzařovala směs arogance a povýšenosti, jakou mívají jen muži, kteří jsou si plně vědomi své moci.

I když jí byl tento chlapík hned na první pohled nesympatický, nemohla mu Aruula upřít značné charisma, jež z něho vyzařovalo. Se svým dlouhým bílým rouchem a dlouhými vlasy, padajícími mu na ramena, působil Bendrake spíš jako nějaký městský kazatel než jako kmenový vůdce.

Všichni přítomní uctivě o krok ustoupili. Jako na nějaký nevyslovený povel utvořili uličku, vedoucí přímo ke kapotě džípu. Bork okamžitě seskočil dolů a uklonil se tak hluboce, že se nosem málem dotkl země.

"Podívejme, jestlipak to není nějaká známá tvář," ucedil Bendrake výsměšně se samolibým úšklebkem na tváři. "Čemu vděčíme za čest tvé návštěvy, odpadlíku?"

Bork přešel toto jedovaté uvítání, aniž hnul brvou.

"Zdravím tě, veliký Bendraku," ukláněl se ponížene. "Vrátili jsme se, abychom tě poprosili, zda bys nás zase nepřijal do tvého kmene. Poznali jsme, že jdeš správnou cestou a chtěli bychom se znovu svěřit pod tvou ochranu."

Náčelník prosbu ignoroval, jako by ji vůbec neslyšel. Místo toho si mlčky prohlížel své nehty, jako by kontroloval, zda je má dobře vyčištěné. "Tak vy byste se tedy chtěli zase k nám vrátit?" zeptal se pak afektovaným tónem. "Máš vůbec nějakou představu, jak se mě tvůj útěk dotkl? Jak bych ti mohl znovu věřit? Třeba si to za týden zase rozmyslíš a zase mě zklameš?"

Než mohl náčelník pokračovat a snad jeho prosbu i odmítnout, vytrhl Bork z opasku armádní pistoli a namířil naň její hlaveň.

"Přinesli jsme s sebou cenné dary, které budou k užitku celému kmeni," oznámil pyšně. "Toto zde je mocná zbraň. Pohled sám!"

Aruule unikl zděšený výkřik, když viděla, jak Bork pohnul zajišťovací páčkou dozadu. Než mohla nějak zareagovat, odpadlík se otočil a zamířil nad hlavy davu na jednoho z opolidí, který stál asi deset kroků od shromážděného davu.

Práskl výstřel.

Kulka zasáhla rameno Scimara a síla nárazu ho srazila k zemi. Kolemstojící dav se při zahřmění explodujícího náboje nejdříve ulekl. Když ale viděli zraněného Scimara, tisknouce si pracku na ránu, z níž prýštila krev, propukli v smích. Několik diváků dokonce začalo nadšeně tleskat.

Aruule se z této nechutné scény udělalo špatně. Se Scimary bylo ze strany Obdařených zacházeno skutečně hůře než s jakýmkoliv zvířetem. Přitom v těchto degenerovaných tělech vězeli lidé, kteří kdysi podlehlí stejné přeměně jako Maddrax.

Se zachvěním pomyslela barbarka na to, že i ona sama několik těch nešťastných opolidí zabila, aby zachránila Araka. Přirozeně jí nic jiného nezbyvalo, protože tyto bezduché bytosti by jinak napadly i ji. Přesto teď litovala, že tak spěchala pomoci Borkovi a jeho tlupě. Zuřivost a vztek Scimarů, které projevovali tam na vrakovišti, byly očividně oprávněné.

Když se jásot davu utišil, ujal se Bendrake zase slova.

"Přinesls nám pěknou hračičku," obrátil se náčelník blahosklonně k Borkovi. "Ale k čemu by nám měla být dobrá? Kdyby byl Meetor chtěl, abychom používali hromové ruce, tak by nám je jistě seslal z nebes. Ne, naši zbraní je a zůstane duch."

Zklamaně zůstal Bork zírat na kouřící ústí pistole ve své ruce. Než se nadál, Bendrake mu automat odebral. Náčelník patrně nechtěl ponechat tuto nebezpečnou zbraň v rukou rebela. Bork se už už chystal protestovat, ale Bendrake se nyní obrátil k Aruule.

"Místo toho rámusu, cos uspořádal, bys mi raději měl představit tohoto hosta, kterého jsi přivedl," pokáral Borka s falešným úsměvem na tváři. "Sice jsem tuto krasavici nikdy předtím ještě neviděl, ale přesto to vypadá, že má naše síly."

"Ona není Obdařená!" potvrdil Bork horlivě. Poznal hned, že Aruula by mohla být tím vítaným darem, který by mu umožnil návrat ke kmeni. Rychle vysvětloval: "Její síly nejsou ani zdaleka tak mocné jako naše, je však imunní vůči naší kontrole a také se nezmění v nějakou bestii bez mozku."

Bendrake přistoupil k džípu a prohlížel si barbarku. S úšklebkem ohmatával svými chtivými pohledy každou křivku jejího těla.

"Doufám, že se ti pobyt u mého kmene bude líbit," pravil úlisně tónem, který zřejmě pokládal za svůdný.

"Můj dům je ti ve dne i v noci kdykoliv otevřen!"

Aruula by náčelníkovi nejraději plivla do tváře, ale věděla, že musí své pocity držet na uzdě. Násilí by momentálně nebylo k ničemu. Ne, musela jednat s rozmyslem, přesně jako by to udělal Maddrax, kdyby byl zdrav.

"Vřelý dík za tvoje pozvání," odpověděla tedy s úsměvem, který byl přinejmenším stejně tak blahosklonný jako Bendrakovo úlisné pousmání. "Ale myslím, že mému druhovi by se nelíbilo, kdybych sdílela lůžko s někým jiným."

Rty náčelníka se zkřivily k opovržlivému úšklebku, když se podíval na světlolasého Scimara, který se stále ještě krčil na frekovi.

"Ty brzy poznáš, že tvůj přítel už nikdy nebude takový jako kdysi," zahihňal se tiše. Přijde čas, kdy ho už budeš mít dost a pak budeš hledat druhu, který má stejný dar jako ty. Někoho, kdo je mocný a k němuž můžeš vzhlížet. A až to bude tak daleko, přijdeš za mnou. Ale nenechávej mě dlouho čekat, nebo pak tě třeba už nebudu chtít!"

S těmi slovy se náčelník obrátil a vrátil se do svého domu. Borka nechal bez povšimnutí stát, což tento vzal jako znovupřijetí do kmene. Nadšeně se obrátil ke své rodině, ale vypadalo to, že nikdo z jeho klanu s ním nemůže dost dobře sdílet jeho radost.

Aruula naproti tomu zůstala sedět v džípu jako ochromená.

Maddrax už nikdy nebude takový jako kdysi, rozléhalo se v jejích myšlenkách jako nějaký strašlivý ortel. Ne, to nesmí být. Musí existovat nějaká cesta zpátky. Vždyť já ho miluji!

Její hlava zoufale klesla na volant.

Když se Aruula zase vzpamatovala, dav kolem vozidla se už rozešel. Někteří z Obdařených si sice ještě zvědavě prohlíželi ji i Borkovu tlupu, ale většina obyvatel vesnice dala přednost prodiskutování této vzrušující události doma mezi čtyřmi stěnami.

"Je ti už líp?" ozval se vedle ní nejistý hlas.

Byl to Arak, který vypadal nesmírně provinile.

"Je mně moc líto, že jsi tak smutná," omlouval se. "Kdybys mě byla nezachránila, tohle by se nestalo!"

"Co se stalo, není tvoje vina," utěšovala ho barbarka, které se už pomalu vracela stará síla. Obratně vyskočila z vozidla a upravila si své kožešinové oblečení. Musela co nejrychleji jednat, než se Maddraxův stav ještě více zhorší.

Její barbarská stránka by přirozeně nejraději sáhla po meči, ale za prvé jí její zbraň sebral Bork a za druhé se musela o tomto podivném kmeni dovědět ještě něco víc, než bude moci cokoliv podniknout.

"Pokládáš za správné, že měníte lidi na tyto znetvořené bytosti, abyste si je drželi jako otroky?" zeptala se Araka.

Výrostek provinile zavrtěl hlavou.

"Dříve jsme s Neobdařenými žili v míru," hájil se zajímavě. "Když praotcové našich otců obdrželi dar z nebes, nevěděli, že ostatním lidem bude škodit, když ovlivní jejich myšlenky, aby s nimi uzavřeli lepší obchody. Ostatní kmeny ale brzy poznaly, že se změnily, když se déle zdržovaly v naší blízkosti. Lidé se nám začali vyhýbat, a tak se z nás stali vyvrženci. Náš kmen žil potom po mnoho generací nerušeně ve velké jámě, kterou pro nás vytvořil Meeter. Jen vyvolení směli opustit území kmene, aby provozovali

obchody se sousedními osadami. Tito Obdaření museli přísahat, že svůj dar nepoužijí proti ostatním lidem."

"Tak to také bylo správné," přitakala Aruula. "Proč jste se toho ale nedrželi dál?"

"Protože se narodil Bendrake!" vyrazil ze sebe chlapec a pak se to z něho vyřinulo jako proud: "Mezi všemi Obdařenými má on ten největší dar, jaký kdy existoval. Jeho síla a moc jsou tak velké, že ho mnozí považují za samotného Sigwaana, který nás brzy povede do řad Meetorovy družiny nebo dokonce i k Wudanovi. Bendrake už léta zastává názor, že je naší povinností lépe využívat dar, který nám saslali bohové. Že jenom když si podrobíme Neobdařené, dostane se nám osvícení a budeme přijati do Meetorova vojska."

Aruula na okamžik zvažovala, neměla-li by se nadšenému chlapci zmínit o tom, že její kmen rovněž pokládal Maddraxe za Sigwaana. Nechtěla však chlapce přerušovat, Přesto se však musela zeptat sebe samotné, co by se asi stalo, kdyby byl Maddrax svou moc zneužil stejným způsobem jako tento velikášstvím posedlý náčelník.

"Bendrake před dvěma úplňky v kmenové radě prosadil, abychom vytáhli do kraje a podmanili si obyvatele okolních vesnic," vykládal Arak dál. "Díky našemu daru jsme dokázali mnoho vesničanů donutit aby nám byli po vůli. Ale lidé se začali ve svém vývoji vracet zpět mnohem dál, než jsme předpokládali. Mozky těchto opolodí jsou tak primitivní, že je už nikdo nemůže ovládat. Jenom Bendrake je schopen udržet je ještě pod kontrolou. Kdyby ho nebylo, nechovali by se tady otroci tak pokojně." Náhle snížil hlas až do šepotu.

"Otec myslí, že kontakt s těmito primitivními duchy bude mít vliv i na Bendraka. Během posledních týdnů je stále surovější a nevypočitatelnější, proto jsme utekli. Ale vydělas, jak jsme dopadli."

"To je ale vaše vlastní vina," odpověděla Aruula tvrdě. "Lidé se přece mění jen proto, že jim vnucujete svou vůli! Kdybyste se chovali normálně, nikdo se nezmění na takovou bestii!"

"Ale ten dar je naše od bohů propůjčené právo!" ohradil se Arak rozhořčeně. Pod obviňujícím barbarčíným pohledem se však zase rychle zarazil. Zamyšleně se poškrábal na hlavě a pak váhavě řekl: "Asi máš pravdu. Ale je těžké vzdát se starých zvyklostí, zvláště když jsou tak příjemné a pohodlné. Ty jsi svůj dar ještě nikdy nepoužila k tomu, aby sis usnadnila život?"

"Ne," odvětila Aruula. "Ale moje moc není naštěstí dost velká, abych ji mohla skutečně zneužít. U vás je to jiné. Musíte se odvrátit od Bendrakovy cesty, jinak vás dříve nebo později přivede do neštěstí."

Arak smutně zavrtěl hlavou, když se ohlédl po své rodině, která se právě stěhovala do svého starého domu.

"Teď, když jsme se bez úspěchu vrátili, nikdo se tak honem Bendrakovi nepostaví," řekl smutně.

Aruula kývla.

V tom okamžiku jí bylo jasné, že musejí s Maddraxem co nejrychleji uprchnout. V této osadě neexistovala žádná možnost, že by se uzdravil. Proto bude pro něj to nejlepší, když ho co nejdříve dostane ze škodlivého vlivu Obdařených.

Konečně, Maddrax se změnil v opočlověka jen proto, že nechtěl doprovodit Borka k jeho kmeni. Proto ho Bork dostal pod svou duševní kontrolu a tím u něj vyvolal zpětný vývoj.

Poté, co Borkova rodina byla znovu přijata do svého kmene, stál Maddrax - nebo to, co se z něho stalo - nepovšimnut vedle džípu. Kdyby se jí tak podařilo nějak ho přimět, aby ji následoval, možná by tu ještě byla nějaká malá šance! Snad by se u něj vývoj zase obrátil, kdyby na něj přestal působit Borkův zhoubný vliv!

Když však Aruula zpozorovala tupý, prázdný pohled, s nímž Maddrax zíral do prachu před svými nohama, rozplynuly se její naděje jako pára ve vzduchu. Přesto však nesměla ztratit odvalu, bylo nutné jednat.

"Tvoji rodiče tě už jistě postrádají," obrátila se znovu k Arakovi. "Nejlépe bude, když se vrátíš za nimi. Přijdu za tebou později, až najdu pro sebe a pro Maddraxe nějaké ubytování."

Zdálo se, že chlapec tuší, co má jeho přítelkyně v úmyslu. Jestli si to nějak nepřečetl v jejích myšlenkách, tak to měla patrně napsáno v obličeji.

"Doufám, že se někdy zase uvidíme," zašeptal smutně, než odešel.

Aruula neměla čas, aby se za ním dlouho dívala. Rychle otočila džíp a uchopila apatického Maddraxe za

ruku.

"Honem, pojd'," zašeptala naléhavě. "Musíme odtud zmizet."

Světlovlasý Scimaro se však na ni jenom nechápavě podíval a cosi zabručel. Aruula se tedy pokusila použít svůj vlastní vnitřní dar, aby ho přiměla nastoupit do džípu. Maddrax jenom zavrtěl hlavou a znovu zabručel.

Aruuliny síly ani zdaleka nedosahovaly sil vyvrženců. Nezbylo jí tedy nic jiného než popadnout ho za ruku a táhnout ho ke dvířkám pro spolujezdce.

Maddrax se jejímu nátlaku pln neochoty vzpíral.

"Tak už pojd', nech toho," vybízela ho tiše, vši silou ho postrkujíc kupředu.

Jen jednou se do jeho lhostejného těla vrátil pohyb, ale jinak, než Aruula doufala. S temným mručením trhl rukama nahoru a začal si jimi bubnovat do hrudi, přitom cenil zuby a tvářil se útočně.

Aruule unikla tichá kletba. Rychle se rozhlédla, zda si nikdo kolem nevšiml nápadného chování jejího druha. A zpozorovala stíny tří mužů, hrozivě se tyčících před ní.

Bork se na ni posměšně zašklebil.

"Snad sis opravdu nemyslela, že jsme na tebe zapomněli?"

Bendrake seděl zamyšleně na svém trůně ze vzácného černého dřeva. Jeho myšlenky stále ještě kroužily výhradně kolem krásné barbarky, kterou venku viděl. Konečně nový obličej kolem něho, a k tomu ještě tak půvabný!

Náčelník znal ženy svého kmene až příliš a ty, po kterých zatoužil, s ním už také dávno sdílely jeho lože. Nakonec dopřál své současné družce privilegium první ženy kmene. Proto si mohl vybrat každou, kterou chtěl mít - i ty, které už vstoupily do nějakého pevného svazku.

Ale ženy jeho kmene Bendraka už nudily. Potřeboval něco nového, neznámého - nějakou výzvu. A to vše viděl nyní ztělesněno v Aruule, která se dokonce odvážila stavět se mu na odpor.

Přirozeně pro něj byla maličkost její odpor zlomit a přitáhnout si ji za její dlouhé vlasy na své lože. Ale to by bylo chování nějakého barbara - a on byl přece náčelník Obdařených! K němu přicházely ženy ze své vlastní vůle.

Ale kdoví, jak dlouho se tahle Aruula bude ještě vzpírat? Nechtělo se mu čekat na ni příliš dlouho, chtěl ji hned!

Zatímco Bendrake uvažoval, má-li znovu vyjít ven a přivést si barbarku třeba násilím, Bork ji už postrkoval dveřním otvorem ve střeše dovnitř. Pružně seskočila na podlahu; Bork ji rychle následoval po zebříku.

Aruulino nenadálé objevení v okamžiku jeho největší touhy bylo pro Bendraka jasným Meetorovým znamením! Nemohla to přece být žádná náhoda, že tato krasavice je chráněna proti změně v bručící, srstí porostlou bestii. Ne, ona byla osudem vyvolena, aby po jeho boku vládla!

Šramot na střeše vyrušil náčelníka z jeho úvah. Jeho obličej se zachmuřil, když uviděl, jak Doran s Korakem přivádějí dovnitř světlovlasého opočlověka. Co tím asi Bork sledoval?

Bendrake bez váhání použil svůj dar, aby s jeho pomocí vnikl do odpadlíkových myšlenek. Bork se sice instinktivně pokusil zaštitit, ale proti nesmírné moci náčelníka to bylo naprosto zbytečné.

Během jediného mrknutí oka bylo Borkovo nitro obráceno naruby. Bendrake se při tom mohl přesvědčit, jak hluboce ho jeho podřízený nenávidí, ale to věděl už dávno. Zajímalo ho pouze to, co se krátce předtím stalo. Dychtivě vysával informace, zatímco Bork bojoval se závratí a nevolností.

Bendrake se s úšklebkem obrátil k barbarce. V jeho očích planul oheň počínajícího šílenství, když zavřel: "Tak tys tedy chtěla raději utéct s tímhle páchnoucím, chlupatým zvířetem než zaujmout místo, které jsem ti přidělil v mém uspořádání světa? Myslím, že je už na čase, abychom si své vztahy vyjasnili." Aniž z ní spustil oči, ukázal na Dorana a Koraka. "Vy dva," poručil, "zabte tohoto Scimara!"

Oba oslovení na okamžik zaváhali, protože Maddraxovi přece jen vděčili za svůj život. Když však na nich spočinul rozzlobený pohled náčelníkových planoucích očí, neodvážili se mu dále protivit. Mlčky vytasili úzké nože, které nosili za opaskem. Pak přistoupili k apatickému Scimarovi, který nehybně stál

mezi nimi.

Aruula nevěřila svým uším, když slyšela smrtící povel z náčelníkových úst. Když ale zahlédla, jak se v rukou mužů zablskly ostré čepele, vrhla se se zuřivým výkřikem na toho, kdo byl zodpovědný za všechny ten brutální teror, pod nímž se vesnice i celé okolí třásly.

Na Bendraka.

Náčelník jí věnoval znužený pohled, když se naň řítla s napřaženými rukama, aby mu je zaťala do hrdla. Ještě než se ho její prsty stačily dotknout, dal jí pocítit svou moc.

Beze známky nějaké vnější námahy nahromadil svou sílu a udeřil jí jako blesk do její mysli!

Aruula bolestně vykřikla, když jí hlavou projela bodavá bolest. Omámeně se zapotácela nazpět. Tu pocítila, jak jí jakási neviditelná síla trhla do výše a začala ji vláčet po místnosti. Instinktivně napřáhla ruce, aby zmírnila svůj pád, než narazila na dřevěnou židli, která se pod nárazem jejího těla roztříštila. Sténajíc se Aruula válela v jejích troskách. Celé tělo jí hořelo, jako by ji po celé hodiny bičovali. Ta bolest nemohla být způsobena jenom pádem.

Když slyšela Bendrakův smích, věděla, že to byl on, kdo jí to způsobil, kdo stále víc rozněcoval ten žár, až myslela, že celé její tělo je v plamenech.

Zoufale se pokoušela potlačit bolestné sténání, protože nechtěla této bestii v lidské podobě dopřát žádný další triumf. Ale bolest byla stále větší, jako by byla dívka spalována zaživa.

Nakonec se už neudržela. Z jejích rozkousaných rtů se vydral hlasitý výkřik.

Jestliže doufala, že snad Bendrake nyní svého mučení zanechá, zle se zklamala. Náčelník nacházel až příliš mnoho potěšení v její bolesti, než aby ji už nechal na pokoji. Chtěl si plně vychutnat moc, kterou nad ní měl, a navždy ji vykázat na místo, jež měla pod ním zaujmout.

Nakonec se Aruula vzdala své hrdosti a křičela ze všech sil, protože jinak by asi bolestí zešílela.

"Prosím, nech ji být," vyrazil ze sebe Korak. "Zachránila mému synovci život!"

Hned po něm se k přímlovům připojili i Bork a Doran, ale Bendrake kvitoval jejich prosby o milost jen pohrdavým smíchem.

Ne, on ještě nebyl se svou lekcí ani zdaleka u konce.

Matt sledoval bez nějakého viditelného pohnutí, jak byla Aruula vláčena po místnosti. Necítil k této ženě ani lásku ani soucit, protože jeho otupené mysli byl cizí každý pocit, který byl více než pouhý instinktivní pud. Dokonce i jeho nejelementárnější potřeby byly vytlačeny povely, které mu neustále bušily v hlavě. Ty nemáš žádnou vlastní vůli. Posloucháš jenom Bendraka a kmen Obdařených...

Když ale viděl, jak se zmučená Aruula v bolestech válí po podlaze, udeřilo cosi v jeho nitru na jistou strunu, o níž se domníval, že ji už dávno ztratil.

Náhle se roztrhl řetěz rozkazů, který ochromoval jeho vůli.

To je Aruula, moje milovaná. Někdo jí ubližuje!

Dál myslet nedokázal. Ale to stačilo. Zuřivost, která ho zaplavila jako žhavá láva, vytvořila dostatečný prostor pro jeho agresi. Chtěl potrestat toho muže, který mučil jeho družku.

Čirá nenávist vřela v Mattových žilách a prorazila si cestu. Se zvířecím zařváním se vrhl na Bendraka.

Náčelník byl tak zaměstnán Aruulou, že ho Scimarův útok dokonale překvapil. Než mohl zkoncentrovat své duševní síly k odvrácení útoku, popadl ho už Matthew za jeho bílé lněné roucho a vši silou s ním mrštil o za ním stojící trůn.

Bendrake pocítil, jak se mu při nárazu na dřevěnou hranu lámou žebra. Dřív než se naň Scimaro znovu vrhl, chňapl Bendrake po jeho osrstěném hrdle a vyslal bolest svých zlomených kostí přímo do mozku svého protivníka.

Ve svém zuřivém vzepětí ignorovalo Mattovo otupené vědomí přenesená muka. Supě zuřivosti, napřáhl ruce, aby pod sebou ležícího náčelníka zmlátil.

Tu Bendrake zestonásobil své vyslané síly a udeřil jimi přímo do Scimarova nervového centra. Se zavytím pustil Matt svého protivníka a v bolesti se vymrštil do výše. Zoufale třásl hlavou na všechny strany, aby se zbavil příšerných bolestí, které zuřily v jeho lebce.

Bendrake mu však nedopřál ani okamžik úlevy, nýbrž nemilosrdně ještě zesílil sílu, která působila na neposlušného opočlověka. Jako nějakým železným drápem se náčelník přehraboval v mozkových závitech Scimara, kterým nyní otřásaly nekontrolovatelné křeče.

Lapaje po dechu se Maddrax sesunul na kolena, zatímco jeho trup sebou stále silněji škubal pod náporom křečovitých bolestí. Z nosu mu proudem vystříkla krev a jako jemný déšť se rozprskla před ním na podlaze.

Doran a Korak se zděšeně odvrátili, protože se obávali, že nešťastné oběti snad co nejdříve praskne lebka.

Naproti tomu Bendrake se mečivě rozchechtal.

S konečnou platností se ho zmocnilo velikašství. Chtěl tady a teď demonstrovat svou moc, aby každému členu kmene provždy ukázal, že nestrpí žádný odpor.

A chtěl plně uspokojit svou zálibu v cizím utrpení.

Bendrake se takto postupně dostal do jakéhosi opojení mocí a ničením, že si vůbec nevšiml, že se Aruula mezitím vzpamatovala.

Unaveně se mezi troskami židle zvedla a postavila se na nohy. Když uviděla co se děje a poznala, že Maddrax je na pokraji smrti, vrátily se jí okamžitě síly. Instinktivně popadla ze země první kus dřeva, který se jí namanul, a skočila na Bendraka. Teprve teď si uvědomila, že třímá ulomenou nohu židle, celkem ubohou útočnou zbraň.

To už ale byla u náčelníka, který byl i nadále zcela soustředěn na to, aby tlak na Maddraxovu lebku ještě zvýšil, a proto si ničeho kolem nevšímal.

Když konečně otočil hlavu, bylo už pozdě. Aruula naň zaútočila, zvedla svou zbraň a vrazila její ulomený, ostrý konec náčelníkovi do hrudi.

Právě tam, kde měl srdce!

S klokotavým zachroptěním se Bendrake zapotácel nazpět. Jeho mentální útok byl náhle přerván.

Nechápavě zíral na dřevěný kůl, zaražený ve své hrudi. Kolem místa, kde vnikl do jeho těla, se bílá látka začínala barvit do tmavoruda. Teprve když ho život se stále větším proudem krve začal opouštět, zdálo se, že si uvědomil, co se stalo a kdo ho napadl.

S šiléným výkřikem skočil Bendrake vpřed a vrhl se na svou soupeřku. I když už stál téměř na prahu smrti, zaryl jí obě ruce do ramenou a strhl ji k zemi. Aruula ho reflexivně popadla za krk, aby ho od sebe odstrčila, ale ve svém smrtelném boji vyvinul její protivník ještě jednou přímo nadlidskou sílu.

Aruula zoufale popadla řetěz s amuletem, který visel na Bendrakově hrdle, aby ho oloupila o vzduch, ale náčelník bojoval s nezmenšenou silou a zdál se odolávat veškeré její námaze. Teprve po delším houževnatém zápase se jeho prsty křečovitě stáhly a šilenstvím znetvořený obličej klesl bez života na bok.

Teprve teď se barbarce podařilo osvobodit se z jeho sevření. Chystala se právě odhodit přervaný řetěz, když k ní přivrávorál Maddrax a v jejích pažích se bezvládně zhroutil.

Vzlykajíc objala svého milovaného, který dokonce i s otupeným vědomím Scimara rozpoznal její nouzi a přispěl jí na pomoc. Teď s ní mohli vyvrženci udělat co chtěli. S takovým bojovníkem jako Maddrax po svém boku by dokázala jít šťastně i na smrt.

Bork a ostatní muži však nevypadali jako by chtěli pomstít smrt svého náčelníka.

V jejích tvářích bylo naopak vidět čirý strach. Ne před rozzuřenou barbarkou, která se vyčerpaně zhroutila na zem objímajíc svého bezvládného druha, ale před něčím, co jim po celou tu dobu bránilo Bendrakovi se postavit.

Když k nim zvenčí pronikly první zděšené výkřiky, věděli, že se jejich nejhorší obavy potvrdily.

"Scimarové!" zasupěl zděšeně Korak. "Po Bendrakově smrti je už nikdo nemůže kontrolovat. Oni nás zahubí!"

Aruula viděla jednou z úzkých okenních štěrbin ven na vesnické náměstí, kde se odehrávaly úděsné scény. Všude se otroci probrali ze své letargie a nyní se mstili na svých mučitelích. Vyvrženci bezhlavě

prchali na všechny strany, aby unikli packám opičích lidí, ale někteří nebyli dost rychlí.

Aruula viděla, jak tři Scimarové napadli jednu ženu a holýma rukama ji utloukli. Další popadl za nohy jednoho rudovlasého chlapce a rozbil mu hlavu o domovní zeď.

Nikdo nepřišel pronásledovaným na pomoc, protože každý se snažil zachránit si především vlastní život. Kdo byl dost rychlý, vyšplhal se na některou z domovních střech a vytáhl za sebou žebřík; kdo byl pomalý, zaplatil svým životem.

Určitě by bylo ještě mnohem víc obětí, kdyby opolidé jednali koordinovaně, místo aby se mezi sebou rvali o hlavy mrtvých obětí. Vedl je snad instinkt? Existovalo v hlavách vyvrženců něco, co by mohlo zvrátit jejich vývoj zase opačným směrem?

Zatímco barbarka byla ponořena v myšlenkách, vzal si Bork zase berettu, která ležela na zemi vedle Bendrakova trůnu. Vyvrženec horečně hledal nějakou možnost úniku.

"Musíme na střechu a najít naše rodiny," rozhodl nakonec a začal vysouvat do střešního otvoru žebřík. Doran a Korak ho následovali, ale poslední zůstal ještě na okamžik stát dole u žebříku a obrátil se.

"Pojď už!" zavolal na Aruulu.

Barbarku překvapilo, že by měl o ni starost, ale nehodlala zde nechat svého bezvědomého druha. Aniž si všímala Korakova naléhání, uložila něžně Maddraxovu hlavu do svého klína. Když však odtáhla ruce, udělala neuvěřitelný objev!

Místo, kde měla ruku předtím přitisknutou k jeho spánku, vypadalo najednou zase úplně normálně!

Nejdřív myslela, že si to s ní jenom nějak zahrává zrak, ale nemohlo být žádných pochyb. Maddraxovo levé ucho se změnilo z masité, chlupaté boule zase do své původní podoby!

Otevřela dlaň - a pohlédla na řetízek s amuletem, který strhla Bendrakovi.

Zpětnou změnu musel tedy nějak přivodit amulet!

Teprve teď si Aruula uvědomila, že kámen v její ruce je jaksi podivně teplý a že jí způsobuje slabé mravenčení na kůži. Když stiskla úlomek mezi palcem a ukazováčkem, cítila zřetelně, že jí v prstech sám od sebe vibruje.

Vycházela z něj nějaká tajemná síla!

"Tak už konečně pojď," naléhal Korak, který se náhle objevil vedle ní. "Musíme teď pohřbít naše nepřátele a společně se bránit proti těm bestiím. Ty jsi dobrá bojovnice."

Odtud tedy vanul vítr! Ale Korak měl pravdu. Aruula kývla.

"Pomoz mi odnést Maddraxe nahoru," požádala.

Korak se na ni nevěřicně podíval. Konečně, z Maddraxe se přece stal nekontrolovatelný neandertálec.

"Já vím, jak ho znovu změnit zpátky," vysvětlovala Aruula rychle. "Tak mně s ním teď jenom pomoz."

Korak se podřídil, protože neměl čas na dlouhé dohadování. Společně přitáhli bezvědomého Scimara k žebříku, vedoucímu na střechu, a vyvlekli ho otvorem ven. Bork stál na okraji střechy a stále znovu pálił na opolidi, kteří se shlukli dole pod domem a vzhlíželi zuřivě k němu, vrčíce a máchající pěstmi. Ale bylo jich příliš mnoho, než aby je mohl všechny zabít. Kromě toho zásoby munice ve zbrani, jak Aruula věděla, nebyly také nekonečné.

"Poslouchej mě!" vykřikla na šíleného střelce. "Nesmíš ohnivou pěst úplně vyprázdnit! Budeme ji ještě potřebovat!"

Bork jenom nevrle kývl hlavou. Aruula přistoupila k okraji střechy za ním. Dole pod jejíma nohama se jí nabízel obraz hrůzy. Všude ležela bezhlavá těla vesničanů. Barbarka napočítala dvacet mrtvých; jednalo se tedy o téměř polovinu kmene. Ale většina vyvrženců byla ještě příliš v šoku, než aby dosah této ztráty dokázala pochopit.

Zdálo se však, že vysoká daň krve poněkud zmírnila útočnost opolidí, protože nyní se shromáždili kolem freků. Obří kobylinky neklidně šoupały svýma mohutnýma zadníma nohama, když se viděly náhle ze všech stran obklopeny divokými postavami, ale provazy, na nichž byly přivázány, jim zabraňovaly v útěku. Tu se náhle celá tlupa opolidi na ně vrhla a slepě bušila do jejich srstnatých těl. Frekové vydávali pronikavé úzkostné skřeky, když pod přívalem ran padali k zemi a nesčetné bosé nohy je rozdupávaly k smrti.

Aruula se odvrátila od tohoto hrůzného pohledu. Raději se chtěla věnovat Maddraxovi, pokud jim jejich nepřátelé dopřejí chvíli klidu. Bylo jen otázkou času, kdy se znovu budou věnovat těm, co přežili.

Aruula tiskla amulet na různá místa na těle bezvědomého Maddraxe - a pokaždé dospěla ke stejnému výsledku. Úlomek kamene měl hojivý účinek, s nímž bylo možno zastavit tělesnou i duševní degeneraci a obrátit vývoj opačným směrem.

Brzy se však ukázalo, že síla černého úlomku je příliš malá, než aby Maddraxe zcela a trvale vrátila do původního stavu. Ale stačila aspoň k tomu, že ho vytrhla z bezvědomí, do nějž po Bendrakově útoku upadl. Aruula položila kámen na čelo svého druha. Pak vytáhla z postranní kapsy jeho kalhot trojcípý šátek a ovázala mu ho kolem hlavy, aby ho nemohl ztratit.

"Ty myslíš, že to pomůže?" vyptával se Arak účastně.

Chlapec se i se svou matkou zachránil na jedné z dalších střech a teď sem přeběhl po sousedících domech za otcem.

"Trochu snad," odpověděla Aruula. "Aby se uzdravil, potřebovala bych větší amulet."

"Dar bohů je mnohem větší," prohlásil chlapec horlivě. "Je pětkrát tak velký, než můžu ukázat rukama!"

"Tahle... věc, co k vám spadla z nebe, je tedy skála?" vyptávala se Aruula.

"Tak vypadá navenek," potvrdil Arak. "Ale dar je jiný než jakýkoliv kámen, který jsem kdy viděl. Má barvu, jakou nikde nenajdeš! A je mnohem těžší a tvrdší než každý obyčejný kámen. Naši otcové měli co dělat, než svátost vykopali a dopravili do naší osady."

Barbarka se zamyšleně poškrábala na hlavě.

"Jak je ta svátost velká?"

Arak zvedl ruce a držel je kousek od těla. "Asi takhle široká," vysvětloval, "ale velice vysoká a těžká.

Žádný frek ho nemohl unést, a proto jsme ji tam také museli nechat."

Aruula přistoupila k okraji ploché střechy a ukázala dolů. "Vešla by se vaše svátost do džípu? zeptala se.

Chlapec kývl. "Když by se na něj položila, tak ano. Proč se ptáš?"

"Kdybychom tuto svátost přivezli sem, mohli bychom Maddraxe i ty ostatní zase změnit nazpět," vysvětlila Aruula.

Arak pochybovačně pokrčil rameny. "Když myslíš. Ale jak chceš utéct tam těm dole?"

Dole na náměstí si jich už povšimlo několik Scimarů a začali si bojechtivě bubnovat pěstmi do hrudi.

Aruula se vrátila doprostřed střechy, zde ji však uvítaly trpké pohledy vyvrženců. Kdyby se byl za ni nezasadil Bork a jeho rodina, dávno by ji už svrhli dolů na dvůr.

Aruula věděla, že nikdo z přítomných neželí Bendrakovy smrti. Averse, kterou jí projevovali, vycházela pouze ze strachu, který pocítovali před osvobozenými otroky.

Naštěstí se Scimarové při svém prvním útoku nezmocnili žádného z žebříků, proto byli lidé na střechách prozatím v bezpečí. Ale byla to jen otázka času, než opolidé najdou nějakou jinou cestu, jak vylézt nahoru za nimi. Pak by se vyvrženci museli stáhnout do svých domů, kde by se octli jako v pasti.

Obdaření měli jedinou možnost, jak se proti opolidem bránit. Shlukli se do větších skupin, aby spojili své duševní síly. Ty pak stále znovu používali k tomu, aby některého Scimara roztočili a zvedli do výše nebo s ním mrštili o zeď. Opolidé se však většinou šikovně zachytili nebo odrazili a jen tu a tam si některý z nich zlomil kosti.

Přesto se však těmito neviditelnými útoky nenechali odehnat. Čekali patrně jenom na příchod noci, aby mohli využít temnoty a nepozorováni vzít střechy útokem. Pak by se už také nemuseli bát hromové ruky, z níž teď Bork znovu a znovu pálil na ně dolů, ovšem jen zřídka něco zasáhl. Aruula nevěděla, kolik kulek je v zásobníku, ale bezpochyby musel být už brzy vyčerpán. A pak...?

Tu se již Bork znovu postavil na okraj střechy a vypálil na jednoho neandertálce, který vyskočil na džíp.

"Nech toho!" napomenula ho Aruula. "Nakonec trefíš žaludek džípu a způsobíš explozi!"

Bork nechal ruku se zbraní klesnout a zvědavě na ni zíral.

"Exploze? Co je to?"

"Něco moc zlého," odpověděla barbarka pochmurně, protože už dvakrát zažila účinek plastické výbušniny, s níž Maddrax zabil taratsího krále a pak vyhodil do povětří letištní věž.

Tu náhle padl její pohled na kanystry s benzínem, které volně ležely v nákladním prostoru džípu.

Okamžitě jí přišlo na mysl Maddraxovo varování ohledně jejich nebezpečného obsahu a rozpomněla se

na obrazy v jeho mysli. Současně pochopila, jak by se v jejich zoufalé situaci dal benzín využít.

"Dokázali byste některou z těch věcí tam pomocí vašich duševních sil přenést sem na střechu?" zeptala s Borka.

"Když se všichni spojíme, tak určitě," řekl přesvědčeným tónem "Ale proč bychom to měli dělat?"

Když se ho však Aruule podařilo přesvědčit, že jim kanystr může zajistit přežití, dal se ihned do sestavování velké skupiny, která měla spojit své síly. Barbarka mezitím požádala Araka, aby přinesl z Borkova obydlí nějaké nádoby a také její meč.

Vyvrženci se horlivě dali do díla i když nikdo z nich přesně nevěděl, o co vlastně jde, posilovala je naděje, že snad přece existuje nějaká šance na přežití.

Dospělí utvořili těsný kruh a koncentrovali svou sílu na Borka, který hromadil v sobě energii a neviditelně ji vysílal dolů. Napřed to vypadalo, že se neděje vůbec nic. Ale pak Aruula uviděla, jak se nejhořejší kanystr začíná trhavě pohybovat. Zvedl se do výše asi tak šířky dlaně, začal se třást a pak s krápnutím spadl zase nazpět mezi ostatní.

"Zatraceně!" zaklel Bork. "Ta věc je opravdu těžká!"

Přesto se ale hned nato pokusil ještě jednou. Barbarka viděla, jak se na jeho čele vytvořily husté krůpěje potu, zatímco na krku mu zřetelně vystoupily žíly.

Při druhém pokusu sklouzl kanystr přes okraj ložné plochy džípu. Než se však mohl zřítit k zemi, náhle sebou trhl a začal stoupat vzhůru. Znovu se těžký zásobník začal třást, pak se ale jeho poloha stabilizovala a pomalu se vznášel k řadě budov kolem náměstí.

Někteří ze Scimarů se pokoušeli tu zvláštní věc chytit, ale ta plachtila vysoko nad jejich hlavami vzduchem pryč.

Krátce předtím, než kanystr dorazil ke střeše, přepadl Borka záchvat slabosti. Nádrž se ihned propadla do hloubky. Sice se mu zarputilým úsilím podařilo zabránit jejímu dalšímu pádu, ale nepodařilo se mu ji znovu zvednout.

Už zde ale byli někteří opolidé a začali vyskakovat, aby chytili to podivné vznášející se Cosi. Tu se Aruula nebezpečně naklonila ze střechy a popadla držadlo kanystru. Rychlým trhnutím vytáhla zásobník vzhůru a s námahou ho přetáhla přes okraj zdi.

Za ní se Bork se zasténáním zhroutil. Aruula koutkem oka zaregistrovala, jak přiběhla Zila a začala ošetřovat svého vyčerpaného muže. Barbarka vlekla kanystr k hliněným džbánům, které Arak posbíral dole v kuchyni. Nacvičeným pohybem otevřela uzávěr. Někteří z okolostojících mužů pokrčili nos, když se kolem rozlil ostrý, charakteristický zápach benzínu.

Aruula neměla čas starat se o podobné maličkosti. Rychle vylila hořlavou tekutinu do několika menších konvic. I když byla opatrná, nemohla zabránit tomu, aby něco málo benzínu neukáplo vedle. Ale nenechala se tím nijak vzrušovat. Pečlivě kanystr zase uzavřela.

Pak vzala dvě konvice a naplnila z nich jeden džbán, jehož úzké hrdlo bylo pro přímé plnění příliš malé. Díky přesnému pramínku z hubice konvic nepřišla tentokrát žádná kapka nazmar.

Když tento postup vícekrát zopakovala, stálo před ní dvacet téměř plných džbánů. Zatím donesl Arak celou náruč slámy. Barbarka ucpala všechna hrdla džbánů suchými stébly, která z nich vyčnívala jako nějaká groteskní kytičky.

Spokojeně přelétla očima svou práci.

"Líp by to ani McGyver nesvedl," zopakovala Maddraxovo oblíbené úsloví.

Mezitím se už začínalo stmívat. Lidé vrhali úzkostlivé pohledy dolů na dvůr, kde se už Scimarové shromažďovali ke konečnému útoku.

"K čemu má být vlastně tohle všechno dobré?" vykřikla náhle jedna rudovlasá žena, které zřejmě povolily nervy. "Měli bychom si raději vymyslet nějaký plán útěku, místo abychom se dívali na nějaké pohanské rituály téhle divošky!"

Aruula si ženina hysterického výbuchu nevšímala. Zvedla jeden naplněný džbán a sáhla po pochodni, kterou Arak na její příkaz zapálil. Takto vyzbrojena přistoupila pak k samému okraji střechy a rychlým pohybem zažehla vyčnívající špičky stébel v hrdle džbánu. Pak napřáhla ruce a mrštila jím dolů, přímo k nohám shromážděných Scimarů.

Ted' se ukáže, zda její nápad bude fungovat, nebo zda jen promarnila čas, který vyvržencům zbýval.

Džbán se na udupané půdě roztrhl. Vytékající benzín se okamžitě vzňal od hořící slámy - a v gigantické ohnivé kouli explodoval!

Opolidé se zděšeně stáhli zpět a rozprchli se až do nejzazších koutů náměstí. Některým z nich začala hořet srst. Instinktivně se váleli v prachu, aby udusili plameny. I když jim to nezpůsobilo žádná vážnější zranění, nahnala jim bolest panický strach.

"S těmito ohňovými střelami budete moct Scimary nějakou dobu odrážet," vysvětlila Aruula vyvržencům.

"Musíte vydržet tak dlouho, než sem dovezu váš posvátný kámen. S ním se nám snad podaří změnit vaše nepřátele zase v normální lidi."

"Ty se snad chceš vypařit?" zaryla si do ní znovu zrzka, která už předtím zpochybňovala účinek ohňových střel.

"Žádný strach," opáčila barbarka chladně. "Já se vrátím. Ne kvůli vám, ale abych pomohla Maddraxovi a těm ostatním lidem, které jste vy uvrhli do neštěstí."

Mezi vyvrženci zavládlo provinilé mlčení. Toto odpoledne se museli krutě přesvědčit, že si svým jednáním sami zavinili, co je nyní postihlo.

"Půjde se mnou Arak," obrátila se Aruula k Borkově tlupě. "Musí mně ukázat cestu k vaší staré vesnici."

"Dobrá," souhlasila Zila, "tak se zachrání aspoň on, jestliže se včas nevrátíš. Ale jak se chceš odtud dostat? Frekové jsou už dávno v žaludcích Scimarů."

"Naštěstí se džíp nedá jíst. Ale musíte mě krýt palbou ohňovými střelami, abych se k němu dostala," odpověděla Aruula. Netušila, jak velice se svými slovy přiblížila k pravdě...

Bezměsíčná noc se jako černá látka položila přes domky a okolí, přesto dokázala Aruula ve svitu pochodní rozeznat dole obrysy džípu. Před vozidlem vrávoraly tmavé postavy, v jejichž očích se odráželo světlo neklidných plamenů. Zdálo se téměř, že lidské opice něco tuší, že nějak vědí, že se něco připravuje. Aruula pevně sevřela jílec svého meče. Dělal jí dobře cítit důvěrně známou zbraň zase v ruce.

"Teď," zašeptala barbarka, při čemž napřáhla k mužům, krčícím se vedle ní svou pochoděň.

Doran a Korak zapálili slámu ve svých džbánech. Pak se mocně rozpřáhli a mrštili náložemi nalevo a napravo od cesty, vedoucí k džípu. Rozstříknutý benzín okamžitě vzplanul a osvětlil celý dvůr strašidelným svitem.

Opolidé se při pohledu na plameny ihned rozprchli.

Prostranství se ještě úplně nevyprázdnilo, když Aruula skočila dolů a pružně dopadla na udusanou zem.

Meč v pravé ruce, pochoděň v levé, pádila k džípu, v patách sledována Arakem.

Oba běžci měli už za sebou polovinu cesty, když si jich všimli první Scimarové. Ihned spustili pekelný povyk, aby jim ostatní druhy upozornili na nepřitele. Ještě než se však stačili zformovat k nějaké akci, dopadly jim už k nohám další dvě nálože.

Oslepení a zděšení se Scimarové stáhli nazpět, ani se nepokoušejíce obstoupit hořící kaluže v bezpečné vzdálenosti.

Provázena vzteklym řevem primátů doběhla Aruula k otevřenému džípu a jedním skokem přes dvířka na straně spolujezdce se dostala dovnitř. Hodila meč na zadní sedadlo, šikovně balancovala po sedadlech na druhou stranu a mávnutím své pochodně utvořila svítící polokruh, aby osvětlila své nejbližší okolí.

Náhle jeden opočlověk, který se dosud skrýval v temnotě vedle džípu na straně řidiče, vyskočil s vrčením na vůz a pevně se zachytil horní hrany dvířek.

Právě se chystal vyšvihnout se do džípu, když mu Aruula vrazila pochoděň do hrudi. Se syčením se jeho hnědá srst uškvařila na černé stniště. S kvílením se primát pustil a padl nazpět. Praštil sebou na zem a horečně se válel v prachu, aby na sobě udusil štipající plameny.

Několik jeho druhů, kteří se rovněž chtěli vrhnout na džíp, při tomto pohledu zaváhalo. Aruula jim hodila pochoděň pod nohy a vklouzla za volant. I přesto, že se jí třáslы ruce, stačil jen krátký okamžik, aby vůz nastartovala.

Zatím už skočil do vozu i Arak a drže svou pochoděň oběma rukama, opsal s ní kolem vozu obranný

kruh.

"Jen pojďte, vy odporné bestie!" zařval. "Přismažím vám všem pořádně srst!"

Třesoucí se spodní tón v jeho hlase však dokazoval, že svým řevem spíš dodával odvahy sám sobě než aby chtěl nahnat útočníkům strach.

"Drž se pevně!" vykřikla na něj Aruula, zatímco se vůz se škubnutím dal do pohybu.

Rychle otáčela volantem, aby nasměrovala vůz do ostré zatačky k volnému vjezdu do dvora. S praskotem přejely pneumatiky kol po pochodni, kterou krátce předtím hodila na zem. Aruula zamířila se svým vozem přímo na opičí muže, kteří tu stále ještě stáli jako ochromeni.

Když se vůz blížil, vjel do nich náhle život. Začali divoce vrčet a několik se jich chtělo zachytit na kapotě motoru, podcenili však rychlost vozidla a byli odmrštěni stranou. Do řevu útočníků se nyní vmísily bolestné výkřiky raněných. Vřeštíce se zbylí Scimarové dali před ocelovou nestvůrou na útěk.

Aruula s úlevou prošlápla plynový pedál a s divoce zabírajícími koly ujížděla odtud.

Brzy byla osada a její obléhatelé daleko za nimi. Vydechla si a snížila rychlost, protože bez světla - reflektory už dávno nefungovaly - musela v noci jet opatrně.

"Jak daleko?" vyzvídala po Arakovi, který se pevně přidržoval v nákladním prostoru mezi zbylými čtyřmi kanystry.

"Tamtudy," těžce oddechoval chlapec, který byl podezřele bledý.

Aruula zabočila směrem, který ukazoval, a rozjela se na severozápad. Při tom bezděky stále zvyšovala rychlost. Nesměla se příliš opozdit, jinak bude Maddrax ztracen.

Po nějaké době přešel Arak dopředu na sedadlo spolujezdce. Se značným orientačním smyslem nasměroval barbarku na jednu ze zarostlých otowajii, která je vedla k jeho staré vesnici.

Poté, co jeli už celé hodiny, pocítila Aruula náhle zvláštní chvění, které v ní probudilo podivný pocit moci. Čím dále jela, tím čerstvější a silnější se cítila.

Konečně sjeli z otowajii a dostali se k obrovskému kráteru, otvírajícímu se uprostřed jinak ploché krajiny. Aruula, nevěříc vlastním očím, objela kruhovitou propast, na jejímž dně se zdála čern číhat jako nějaká živoucí bytost, až se dostala ke skupině staveb z jílu, v nichž ještě před několika málo úplňky žil Arakův kmen. Opuštěné domy byly zčásti vestavěny do kamenných stěn kráteru, jenom ty nejvýše položené vyčnívaly přes jeho okraj ven.

Ve světle svítilny mohla Aruula rozeznat úzký, nahoře kónicky se zužující černý sloup, jehož pravidelný tvar nemohl být dílem přírody. Obelisk byl vztyčen na nejvyšší střeše, která čněla asi dva metry nad úrovní okraje kráteru, aby ukazoval k Meetorovu sídlu v nebi.

Aruula už zatím cítila své tělo jako jediný otevřený nerv, který neustále něco dráždilo a rozechvívalo. Zřetelně pocíťovala, že část vln, které vibrovaly v jejím těle, vychází ze sloupu, tyčícího se nad ní.

Pocit jakési povznešenosti a euforie naplnil barbarku, když konečně zastavila vůz. Náhle porozuměla tomu, proč se vyvrženci pokládali za vyvolený lid, jemuž byl svěřen božský dar. S bázlívou úctou vzhledla k obelisku. Musela se násilně odtrhnout od toho pohledu, ale nakonec zvítězila starost o Maddraxa nad fascinujícím vyzařováním nebeského kamene.

Už zase rozhodná a uvědomující si důležitost toho, co měla vykonat, soustředila se cele na svůj úkol. Chvilí musela popojíždět s džípem sem a tam, až konečně stála jeho zadní stranou těsně vedle domu, na jehož střeše stál Meetorův oltář. Pak vylezli s Arakem na střechu, aby sloup uvolnili z jeho základů. Jakmile se obelisku dotkla, začal vibrovat stejně podivuhodným způsobem jako Bendrakův amulet, jenomže síla, kterou při tom vyzařoval, byla mnohonásobně silnější. Aruula zamyšleně pohládla teplý povrch, ale na nějaké delší nábožné vytržení neměla čas.

Maddrax ji potřeboval.

Těžce oddechujíc se i s Arakem vrhla proti kameni a oba s ním cloumali na všechny strany tak dlouho, až se konečně se skřípem nahnul na jednu stranu. Pak odkutáleli sloup až k hraně střechy a nechali ho padnout dolů na džíp.

Ten se sice se zasténáním prohnul pod jeho vahou, ale k vážným škodám na vozidle naštěstí nedošlo.

Konstrukce, vyrobená pro armádní účely, byla dimenzovaná pro daleko větší zatížení.

Aruula pak rychle obelisk přivázala.

Než znovu usedla za volant, posvítla si ještě Maddraxovou svítilnou dolů do kráteru. Černý úlomek

skály, který tam v hloubce ležel, se zdál pohlcovat dopadající světelný kužel. Ale i bez toho, že by meteorit viděla, cítila úžasnou sílu, kterou vyzařoval.

Barbarka však bohužel neměla dost času, aby se mohla blíže seznámit s Meetorovým podivuhodným darem. Musela se co nejrychleji vrátit k Maddraxovi, ještě než se Scimarové vrhnou na něho a na Arakův kmen.

Ranní svítání zalilo stavby puebla jasně červeným světlem, jako jemné proroctví krvavého konce, který vyvržence očekával. Po celou noc dokázali pomocí plamenných náloží odrážet útoky Scimarů, ale zatím už byla jejich zásoba až na tři poslední plné džbány vyčerpána.

Naštěstí primáti po půlnoci se svými útoky přestali. Zato však od té doby bylo stále znovu a znovu slyšet jakési tříštivé a šoupavé zvuky, jako by něco připravovali. Korak byl první, kdo po rozbřesku objevil, co jejich noční aktivity znamenaly.

Všude po náměstí ležely velké hromady kamení. Scimarové je patrně v noci nasbírali na okolních polích a snesli je sem. Kromě toho zde bylo vidět také několik i s kořeny vyrvaných stromů, jejichž kmeny dosahovaly až k domovním střechám.

Obráncům bylo okamžitě jasné, co to znamená. Opolidé chtěli za denního světla přejít ke konečnému útoku.

Bork dal příkaz, aby se ženy a děti stáhly do budov. Nechal také odtáhnout dolů Matta, protože bývalý US pilot sice přišel k vědomí, ale stále ještě ležel pohroužen do letargického polospánku. Protože se některé ženy polovičního Scimara bály, dopravili ho Korak s Doranem po žebříku do Bendrakova prázdného obydlí. Až bude Borkova tlupa muset ze střechy ustoupit, uprchnou dolů za Maddraxem a uzavrou střešní průlez. Ostatní rodiny měly v úmyslu udělat totéž, i když to znamenalo, že všichni budou navzájem oddělení a uzavřeni jako v pasti.

Byla to ovšem jen otázka času, než se Scimarové prolomí všemi průlezy dovnitř, ale možná že takto přežije aspoň několik členů kmene do té doby, než se Aruula vrátí.

Ženy a děti právě odešly, když na střechy dopadlo kamenné krupobití. Korak byl jeden z prvních, kdo byl zasažen. Velký šedý kamenný úlomek s tupým zvukem narazil do jeho čela a srazil ho k zemi jako úder blesku. Zasažený se bez hlesu zhroutil a zůstal bez hnutí ležet. Kolem jeho hlavy se utvořila krvavá kaluž, jen pomalu se vsakující do suchého jílového podkladu.

Bork na první pohled viděl, že jeho švagr je mrtvý.

"Rozdělte se!" zařval na ostatní muže, kteří instinktivně hledali ochranu v semknuté skupině.

Následovaly další kameny. Některé domky přelétly, jiné pouze neškodně dopadly na střechu, ale stále častěji bylo slyšet i výkřiky zasažených. Ne všichni byli zraněni tak těžce jako Korak, ale již zanedlouho byli mnozí bolestivými zásahy do paží a nohou značně ve své pohyblivosti omezeni.

Přesto nikdo neutíkal, protože jakmile by se střechy vyprázdnily, mohli by Scimarové nikým neohrožováni opřít stromové kmeny o zdi domů a po nich vylézt nahoru.

Někteří z vyvrženců se zabarikádovali za dřevěnými dveřmi od střešních průlezů, ostatním nezbylo než se naplocho přitisknout ke střeše a modlit se k Meetorovi.

"Přicházejí!" zařval vtom jeden muž, jehož tvář byla tak zkřivena panickou hrůzou, že ji Bork málem nepoznal. Byl to Lukar, řezbář píšťal. Šedovlasý řemeslník vzrušeně ukazoval na jeden okraj střechy, nad nímž náhle vyrostly větve.

Doran rychle zapálil jeden džbán a rozběhl se k místu, kde musel být o zed' opřen jeden z vyrvaných stromů. Než se tam dostal, vysunula se již za hranou zdi ochlupená lebka jednoho primáta. Za ním se už tlačili další Scimarové, lezoucí po kmeni nahoru.

I když ho už zezdola zpozorovalo několik vrhačů kamenů, hledal Doran výhodnou pozici, odkud by mohl hodit nálož. Džbán se roztřístil přímo na tvrdém okraji střechy, odkud se hořící benzín jako skutečný ohnivý déšť rozprskl na útočníky.

Vzduch se naplnil zápachem sežehnutých chlupů i masa, zatímco vřeštící Scimarové o překot seskakovali dolů.

Přesným zásahem nálože byl vyřazen i přírodní žebřík, protože kmen hořel ve své prostřední části tak rychle, že primáti nedokázali překonat ohňovou stěnu.

Doranův triumf měl ale jenom krátké trvání.

Nejvýše stojícímu útočnickovi šplíchl sice hořící benzin až k bokům, ale místo aby skočil dolů, odrazil se Scimaro dopředu přímo na Dorana.

Vyvrženec se ještě v poslední chvíli pokusil uskočit, ale to ho už zuřivě vřeštící opočlověk popadl za paži a vši silou s ním mrštil přes okraj. Doran se ve vzduchu převrátil, než rameny napřed dopadl dole na udusanou zem. Jeho tělem projela pronikavá bolest, když mu tvrdý náraz zlomil klíční kost.

Už mu však nezbyl čas ani na to, aby nahlas vykřikl bolestí, protože se na něj ihned vrhli Scimarové, až krvácející z nesčetných ran zůstal v nepřírozeně zkroucené poloze nehybně ležet.

Obráncům na střeše přejel mráz po zádech, když zdola slyšeli příšerné zvuky. Znělo to téměř tak, jako by byl Doran trhán zaživa.

Současně vyrostly i na ostatních střechách další stromové koruny, po nichž šplhali krvežíznivě mručící Scimarové. Někteří z vyvrženců se dali na útěk ke střešním průlezům, které za sebou spěšně zavírali.

"Ne!" zařval Bork. "Musíme se bránit, nebo uvázneme jako krysy v pasti!"

Několik odvážných mužů se s hořícími pochodněmi postavilo k boji. Bork rychle zapálil poslední dva džbány a mrštil je proti útočícím Scimarům. Explodující nádoby vytvořily ohnivou stěnu, která je na chvíli zaštitila před na střechu se deroucími primáty. Agresivnost útočníků byla však tak veliká, že zapomněli i na svůj přirozený strach z ohně a s řevem přeskakovali planoucí louže.

Při pohledu na krvežíznivou hordu opustila starého Lukara odvaha. Ve slepé panice se rozběhl k zadní frontě domu a tam skočil ze střechy, aby utekl do okolní stepi. Ale i tam číhali Scimarové a ihned se na něj vrhli.

Za doprovodu smrtelných řezbářových výkřiků vytasil Bork hromovou ruku, kterou vzal Maddraxovi.

Rychle zacílil na nejbližšího Scimara - hnědosrstého kolosa, který se vzteklým supěním dusal k němu.

Prst vyvržence se už ohnul na spoušti, aby vypálil smrtící ránu, když ho do ruky zasáhl kámen. Pistole mu byla vyražena z prstů a s rachotem dopadla na zem.

Ani rány pěstí, jimiž v zoufalství primáta zasypával, se nezdály mít na Borka nějaký zvláštní účinek.

Pocítil, jak mu chlupaté prsty tisknou hrtan. Začal se dusit. Obrana mu připadala stále těžší a před očima mu začaly tančit tmavé skvrny.

Již slyšel, jakoby z velké dálky, zvuk rohů, jimiž volal Meetor své věrné k sobě. Brzy Krahac zatemní svými černými křídly slunce a odnese ho do říše mrtvých.

K Borkovu velkému překvapení však stále zůstávalo světlo a zvuk ještě zesílil.

Pak náhle tlak na jeho hrdle povolil. S chroptěním nasál vzduch do svých pálících plic. Trvalo chvíli, než se mu natolik projasnil zrak, že zase viděl. Teprve pak zpozoroval, že všichni opolidé nechali svých obětí a utíkali nazpět k okraji střechy.

Náhle pocítil, jak v něm stoupá vibrující pocit síly. To už věděl, co se stalo! Rychle se odkulil stranou, až mohl vidět dolů do dvora, kam právě s hlasitým troubením vjížděl Aruulin džíp.

Barbarka až v posledním okamžiku dupla na brzdu a zastavila přímo uprostřed jedné skupiny Scimarů, kteří vůz hustě obklopili. Také ti opolidé, kteří už vylezli na střechy, naskákali zpět do dvora. Hrozivě se svou kymácivou chůzí přibližovali k džípu, na němž ležel přivázan posvátný obelisk.

Napřed to vypadalo, že se celá smečka na Aruulu a jejího mladého spolujezdce vrhne, ale z nějakého neznámého důvodu se primáti zastavili asi krok před vozem. Jen hnědosrstý kolos, který před chvílí Borka málem uškrtl, se odvážil postoupit až těsně k autu. Zbožně položil svou chlupatou pracku na kámen a pak zvolna klesl na kolena.

Hned nato následovali jeho příkladu i jeho druhové.

Aruula napřed ani nemohla uvěřit svým očím, když se rozhlédla kolem, ale při bližším pohledu nebylo pochyb:

Ve Scimarových očích se třpytil slzy!

Několik dní poté

Matthew Drax natáhl ruku a dotkl se černého lesklého kamene, který vzbuzoval ve špičkách jeho prstů zvláštní pocit tepla. I když byl meteorit z větší své části zabořen v zemi, vyčnívala jeho zbývající část stále ještě pět metrů nad terén. Pilot sice nemohl vnímat to zvláštní chvění, o němž mu vyprávěla Aruula, ale přesto cítil tajemství, jež vycházelo z tohoto nebeského tělesa.

I laik mohl vidět, že tento minerál v žádném případě nemohl být pozemského původu. Vedle zřetelných známek cizosti tu existovalo ještě něco, co pouhýma očima nebylo viditelné. Snad by to mohly zaznamenat a změřit nějaké speciální přístroje, ale ty Matt neměl. Přesto věděl, že je to zde. Jen tak dávaly události posledních dnů smysl!

Tento meteorit vyzařoval něco, co příslušníky zdejšího kmene nějak zmutovalo, takže se v nich vyvinuly telepatické a telekinetické síly. Vypadalo to však, že když toto tajemné záření způsobilo u jedné lidské skupiny skok vpřed ve vývoji jejich ducha, usilovalo současně i o udržení jakési přirozené rovnováhy. Toto záření na jedné straně urychlilo evoluci mutantů, na druhé straně zase uvrhlo zpět na nižší vývojový stupeň ty lidi, na nichž použila první skupina své telepatické síly.

Jejich oběti degenerovaly až na primitivní bytosti na úrovni dávného pravěku. Teprve přímé ozáření meteoritem obrátilo tento vývoj zase nazpět a přivedlo Scimary zase do původního stavu.

Tuto teorii si aspoň Matt dal dohromady, když se před několika dny probral v pueblové vesnici znovu k jasnému vědomí. Aruula ho nechala uložit na zadní sedadlo džípu, aby byl v bezprostředním styku s obeliskem a mohl přímo vnímat jeho léčivou sílu. Protože jeho mutace na primáta nebyla ještě úplná, byla jeho zpětná transformace také mnohem rychlejší než u těch Scimarů, kteří teď v bezvědomí leželi kolem džípu.

Matt si z období, kdy byl neandertálcem, pamatoval jen velice málo. Poslední, na co si ještě mohl přesně vzpomenout, byla jeho žhavá milostná noc s Aruulou. Napřed pocíťoval jisté výčitky svědomí, že své morální zásady hodil úplně přes palubu - ale pak si uvědomil, že jeho vystupňovaná sexuální aktivita musela být zcela určitě způsobena počínající transformací.

Aruula však byla s jeho chováním oné noci očividně navýsost spokojena, proto by také nemělo žádný smysl v jejich oboustranném poměru něco měnit.

Jinak bylo u Matta všechno tak jako kdysi. Degenerace, kterou způsobil Bork svým telepatickým nátlakem, na něm nezanechala žádné viditelné stopy. A původní obyvatelé - pak vyvrženci z ovládaných vesnic už také byli na cestě zpět k normálu. Hned jakmile se rozneslo, že je možné vyléčení, putovalo do vesnice vyvrženců stále více degenerovaných lidí.

Matt se obrátil k vedle stojící Aruule a oba se pak vyšplhali po příkrém svahu ven z kráteru. U staré osady na ně čekal Arak i se svými rodiči.

Vyvrženci je doprovodili až ke kráteru. Nyní chtěli ti tři následovat přeživší ze svého kmene na cestě do jedné vzdálené enklávy, kde si chtěli založit novou osadu. Své amulety odložili, protože v budoucnu je už nechtěli používat.

Matt se v posledních dnech zabýval legendami vyvrženců. Bylo-li pravda to, co tvrdily tradice, pak jejich "dar bohů" spadl z nebe, když před staletími zpusťovala Zemi velká katastrofa.

Staletí... Přitom to pro Matta Draxe nebylo víc než dva měsíce od chvíle, kdy se ve svém tryskovém letadle dostal do tlakové vlny komety a jeho stroj se zřítíl.

Matthew předpokládal, že tento meteorit je patrně úlomek komety "Christopher-Floyd", jeden z těch, které po jejím ponoření do zemské atmosféry musely padat v tuctech na Evropu a Asii.

Pravděpodobně vycházelo z komety kosmické záření, které nějak působilo na lidi. Matt si ještě velmi dobře vzpomínal, že při jejich měřeních bylo skutečně zjištěno neidentifikovatelné záření, jež vydávalo toto nebeské těleso.

Když s Aruulou opustili kráter, položila mu paži kolem boků a mazlivě se k němu svým měkkým tělem přivinula. Celé její chování ukazovalo, že po jeho uzdravení očekává, že s ním zase brzy prožije další společnou noc.

Matt se nebránil teplé vlně vibrací, kterou v něm vyvolal těsný kontakt jejich těl. Bude mít ještě dost času na pochmurné myšlenky, až se zase vydá na další pátrání po svých přeživších kamarádech. Protože

jedno bylo jisté: doba dobrodružství a nebezpečí pro něho ještě dlouho neskončí.